

ת"פ 9865/10/12 - מדינת ישראל נגד יעקב בר, דורון פרימוביץ, מפעלי ארזים (ח.ד.י.ר) יזמות ובניה בע"מ

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 9865-10-12 מדינת ישראל נ' בר ואח'

בפני כב' השופט משה יועד הכהן

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד פנינה סורין, רעות גורדון-כץ ועמרי קופלר

נגד

הנאשמים

1. יעקב בר

2. דורון פרימוביץ

3. מפעלי ארזים (ח.ד.י.ר) יזמות ובניה בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד נתי שמחוני ואסף קליין

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד קופלר

הנאשם 1 ובא-כוחו עו"ד שמחוני ועו"ד קליין

הכרעת דין

בעניין הנאשם 1

1. עניינה של הכרעת דין זו בכתב אישום שהוגש בתיק שבכותרת ביום 10.10.12. כתב האישום המקורי הופנה כנגד הנאשם 1 יעקב בר (להלן: "**הנאשם**"), נגד הנאשם 2, דורון פרימוביץ' (להלן: "**פרימוביץ**") וכנגד הנאשמת 3, מפעלי ארזים (ח.ד.י.ר) יזמות ובניה בע"מ (להלן: "**ארזים**"). כתב האישום תוקן ביום 22.10.12 (להלן: "**כתב האישום המתוקן**") ותשובת הנאשמים ניתנה לגבי הנוסח המתוקן. ההתייחסות להלן לאמור בכתב האישום, תהיה לעובדות כתב האישום המתוקן.

2. בחלק הכללי של כתב האישום נטען, כי הנאשם היה במועדים הרלוונטיים מנהל בחברת אפיקי אס.איי.ג'י. ישראל נכסים בע"מ (להלן: "**S.I.G. אפיקי**"). ומבעלי מניותיה בעקיפין (באמצעות חברת בר-יעקב נכסים והשקעות בע"מ שהוא בעל מניות בה) (להלן: "**בר בע"מ**"). כמו-כן, באותם מועדים רלבנטיים, היה הנאשם מנהל בחברת "טוונטי האנדרד נכסים בע"מ" (להלן: "**טוונטי האנדרד**") ומבעלי מניותיה, אף זאת באמצעות חברת בר בע"מ.

3. במסגרת פעילותו באפיקי S.I.G, עסק הנאשם, בין היתר, באיתור עסקאות נדל"ן פוטנציאליות והיה בין מקבלי ההחלטות בדבר העסקאות בהן הייתה מעורבת החברה. כמו-כן השתתף במשא ומתן עם מוכרי הנדל"ן. ארזים הייתה, במועדים הרלוונטיים, חברה בבעלותה המלאה של חברת מפעלי ארזים לריהוט (ח.ד.י.ר) בע"מ (להלן: "**ארזים ריהוט**"), שניהלה עסקים בישראל ואשר עסקה, בין היתר, ביזמות בתחום הנדל"ן. פרימוביץ' היה במועדים הרלוונטיים, מנהל בארזים ומבעלי מניותיה וזאת באמצעות ארזים ריהוט. כמו-כן, במועדים הרלוונטיים כיהן פרימוביץ' כמנכ"ל ארזים ריהוט והיה מבעלי מניותיה.

4. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הייתה חברת המשביר הישן בע"מ (בפירוק) (לשעבר המשביר לצרכן ישראל בע"מ), ח.פ. 511804841, בהליכי פירוק (להלן: "**המשביר לצרכן**"). עוה"ד ישראל קנטור ואבנר כהן מונו על ידי בית המשפט במפרקים וכמנהלים מיוחדים של המשביר לצרכן, וניהלו בעצמם ובאמצעות נציגיהם את הליכי הפירוק נשוא כתב אישום זה (עו"ד קנטור, עו"ד כהן ו/או נציגיהם יקראו להלן: "**המפרקים**").

5. במסגרת הליכי הפירוק הועמד למכירה אחד מנכסי המשביר לצרכן בעיר טבריה (להלן: "**נכס המשביר בטבריה**" או "**הנכס**").

6. אפיקי S.I.G הגישה למפרקים הצעה לרכוש את הנכס תמורת סכום של 2,025,000 דולר (להלן: "**ההצעה הראשונית**"). ואילו ארזים הגישה למפרקים הצעה לרכוש את הנכס תמורת סכום של 2,050,000 דולר.

7. במסגרת הליך מכירת הנכס, קבעו המפרקים ישיבת התמחרות למכירת הנכס ביום 10.4.2006 (להלן: "**ההתמחרות**"). להתמחרות הוזמנו נציגי אפיקי S.I.G נציגי ארזים וכן נציגי מציעה שלישית, חברת א.ש. דרעי נכסים והשקעות בע"מ (להלן: "**חברת דרעי**").

8. ביום 10.4.06, סמוך לפני ישיבת ההתמחרות, נפגשו הנאשם ויאיר רבינוביץ' שאף הוא מנהל באפיקי S.I.G ומבעלי מניותיה בעקיפין (להלן "**רבינוביץ'**") עם פרימוביץ' (להלן: "**הפגישה המקדימה**"). בפגישה זו סיכמו, כי במהלך ההתמחרות לא יציעו הנאשם ורבינוביץ', בשם אפיקי S.I.G, הצעה גבוהה יותר מההצעה הראשונית שהוצעה על ידה. בתמורה לכך, התחייב פרימוביץ', כי אם תזכה ארזים בהתמחרות ותרכוש בפועל את הנכס, הוא ישלם לבר ולרבינוביץ' כנציגי אפיקי S.I.G סכום כסף (להלן: "**ההסדר**").

9. עוד סוכם, כי סכום זה יגדל ככל שהמחיר בו תרכוש ארזים את הנכס יהיה נמוך יותר, וזאת כדלקמן (להלן: "**התמורה הכספית**):

א. אם לא יהיה מתחרה שלישי או אם ארזים תרכוש את הנכס במחיר של עד 2,100,000 דולר, אזי הסכום שתשלם יהיה 150,000 דולר;

עמוד 2

- ב. אם ארזים תרכוש את הנכס במחיר שבין 2,100,000 דולר לבין 2,150,000 דולר, אזי הסכום שתשלם יהיה 125,000 דולר;
- ג. אם ארזים תרכוש את הנכס במחיר שבין 2,150,000 דולר לבין 2,200,000 דולר, אזי הסכום שתשלם יהיה 100,000 דולר;
- ד. אם ארזים תרכוש את הנכס במחיר שבין 2,200,000 דולר לבין 2,250,000 דולר, אזי הסכום שישולם הוא 75,000 דולר;
- ה. אם ארזים תרכוש את הנכס במחיר שבין 2,250,000 דולר לבין 2,300,000 דולר, אזי הסכום שישולם הוא 50,000 דולר;

במהלך הפגישה המקדימה העלה רבינוביץ' על הכתב את פרטי ההסכמה אודות התמורה הכספית, וחתם על מסמך זה יחד עם פרימוביץ'.

10. הנאשם, פרימוביץ' וארזים וכן רבינוביץ' ואפיקי S.I.G או מי מטעמם, לא קיבלו את אישור בית הדין להגבלים עסקיים, להסדר או היתר זמני מאב בית הדין, או פטור מקבלת אישור כאמור מהממונה להגבלים עסקיים, והכבילות שבהסדר לא היו פטורות בהתאם לפטור סוג.

11. בסמוך לאחר סיומה של הפגישה המקדימה הגיעו רבינוביץ', הנאשם ופרימוביץ' לשיבת ההתמחרות. בישיבה נכחו, בין היתר, גם עורך דין מטעם אפיקי S.I.G ועורך דין מטעם ארזים. בתחילת ישיבת ההתמחרות, בטרם החל הליך ההתמחרות, ביקשו ארזים ואפיקי S.I.G מהמפרקים, באמצעות באי כוחן, לפסול את השתתפותה בהתמחרות של חברת דרעי, המשתתפת השלישית. בקשה זו נדחתה וההתמחרות החלה בהשתתפות שלוש החברות.

12. במהלך ישיבת ההתמחרות, העלו נציגי ארזים ובכללם פרימוביץ' ודרעי את הצעותיהן לסירוגין, ואילו נציגי אפיקי S.I.G ובכללם הנאשם, נמנעו מלהציע הצעות מעבר להצעה הראשונית. בסיום ישיבת ההתמחרות הוכרזה על ידי המפרקים זכייתה של ארזים בהתמחרות על הנכס, במחיר של 2,250,000 דולר.

13. בנסיבות אלה, הנאשם, יחד עם רבינוביץ' ופרימוביץ', הסתירו מהמפרקים את דבר קיומו של ההסדר והפגישה המקדימה, ובכך קיבל, יחד עם אחרים, את הנחת דעתם של המפרקים בדבר תקינותו של הליך ההתמחרות, ללא כל תאום או שיתוף פעולה בין אפיקי S.I.G לבין ארזים.

14. ביום 24.4.06 חתמה ארזים על הסכם מכר עם המשביר לצרכן. בהמשך פנו המפרקים לבית משפט שלפירוק בבקשה לאשר את הסכם המכר, וזאת בהסתמך על הליך ההתמחרות ותוצאתו. משנתקבל

אישור בית המשפט, רכשה ארזים את הנכס.

15. בחלוף תקופה מסוימת, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קיבל הנאשם, יחד עם אחרים, מפרימוביץ', באמצעות ארזים ריהוט שבבעלותה המלאה של ארזים, שני שיקים על סך 129,897 ₪ כל אחד, המשוכים לפקודת טוונטי האנדרד; האחד לתאריך 20.6.06 והשני לתאריך 20.7.06. סך הכסף ששולם היה שווה ערך ל- \$50,000 בצירוף מע"מ ותאם את התמורה הכספית בצירוף מע"מ, עליה סוכם בהסדר.

16. בהמשך לכך, התקבלו בחברת טוונטי האנדרד מפרימוביץ', באמצעות ארזים ריהוט, כספים נוספים בסך כולל של 49,664 ₪, על מנת לכסות את עלויות המס, כך שקרן התשלומים שתיוותר בידיה של טוונטי האנדרד תעמוד על שווי התמורה הכספית המוסכמת, קרי - 50,000 דולר.

17. בכתב האישום נטען, כי במעשים המתוארים לעיל, היו הנאשמים, המנהלים עסקים, צדדים להסדר, יחד עם אחרים, בו הגבילו עצמם באופן העלול למנוע או להפחית את התחרות בינם ובין מציעים אחרים במכרז על הנכס. נטען, כי ההסדר כלל כבילות הנוגעות למחיר שיוצע ולריווח שיופק. כל זאת, בלא שקיבלו תחילה אישור, היתר זמני, או פטור, וכאשר הכבילות שבהסדר לא היו פטורות בהתאם לפטור סוג. עוד נטען, כי במעשים המתוארים לעיל קיבלו הנאשמים, במרמה, את הנחת דעתם של המפרקים בדבר תקינותו של הליך ההתמחרות, ללא כל תאום או שיתוף פעולה בין רבינוביץ', בר ואפיקי S.I.G לבין ארזים ונציגיה.

18. על בסיס זה, הואשמו הנאשם ופרימוביץ' בעבירה של צד להסדר כובל, עבירה לפי סעיף 47(א)(1) לחוק ההגבלים העסקיים, התשמ"ח-1988 (להלן: "**חוק ההגבלים**"), ביחד עם הוראות סעיפים 2(א), 2(ב)(1), 2(ב)(2) ו-4 לחוק. ארזים הואשמה באותן הוראות חיקוק בצירוף סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). כן הואשמו הנאשמים בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין. ארזים הואשמה בעבירה האמורה, בצירוף סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום

19. בתשובתו לכתב האישום, שנמסרה בכתב על ידי באי-כוחו ביום 3.1.13, הודה הנאשם כי שימש כמנהל באפיקי S.I.G וכן כי היה מבעלי מניותיה בעקיפין. עם זאת, כפר בכך שהיה מנהל בטוונטי האנדרד באמצעות בר בע"מ וטען, כי במשך תקופה מסוימת הוחזקו בנאמנות עבור בר בע"מ שלוש ממניות טוונטי האנדרד וזאת, לצורך חלוקת דיודנד בגין מכירת נכס המשביר בחיפה. הנאשם הודה בכך שבמסגרת פעילותו באפיקי S.I.G עסק בין היתר באיתור עסקאות נדל"ן פוטנציאליות והיה בין מקבלי ההחלטות בדבר עשיית אותן עסקאות וכן השתתף במשא ומתן עם אותם מוכרי הנדל"ן. עם זאת, הוסיף, כי אין במתואר כדי לשקף באופן מלא את אופן התנהלותה של אפיקי S.I.G ובכלל זה את חלקו

של הנאשם בה.

20. הנאשם הוסיף, כי במסגרת הליכי הפירוק של המשביר לצרכן, הציעה אפיקי S.I.G הצעה למפרקים לרכישת מספר נכסים של המשביר לצרכן. במסגרת הצעה זו, רכשה אפיקי S.I.G, יחד עם חברה נוספת, שני נכסים של המשביר לצרכן, באילת ובאשקלון. עוד הוסיף, כי נכס המשביר לצרכן בטבריה לא היה כלול בהתחלה במסגרת הנכסים שהועמדו למכירה מטעם המפרקים והוצעו למכירה רק בשלב מאוחר יותר. הנאשם הודה בהגשת ההצעה הראשונית של אפיקי S.I.G למפרקים לרכוש את הנכס בטבריה בסכום של 2,025,000 דולר וכן בקיומה של הצעת ארזים לרכוש את אותו נכס בסכום של 2,050,000 דולר.

21. הנאשם גם לא כפר במועד שנקבע לקיומה של ישיבת ההתמחרות ובזהות המוזמנים להשתתף בישיבה. הנאשם גם הודה כי התקיימה הפגישה המקדימה שבה השתתף לצד רבינוביץ' ופרימוביץ'. עם זאת, כפר הנאשם בתוכן ההסדר שנעשה בפגישה וכן בפרטי התמורה הכספית שהוסכמה במסגרתו. הנאשם הוסיף, כי אכן לא קיבל את אישור בית הדין להגבלים העסקיים להסדר או היתר זמני לגביו וזאת מן הטעם הפשוט, שלא ביצע ולא היה צד לשום הסדר שכזה, כמתואר בכתב האישום.

22. הנאשם הודה בנוכחותו בישיבת ההתמחרות לאחר סיומה של הפגישה המקדימה, יחד עם רבינוביץ' ופרימוביץ' וכן בנוכחותם של עורכי דין מטעם אפיקי S.I.G ומטעם ארזים בפגישה. עוד הוסיף, כי מבחינה עובדתית, ב"כ אפיקי S.I.G וב"כ ארזים ביקשו לפסול את השתתפותה של דרעי בהתמחרות לגבי הנכס. עם זאת, טען כי לא היה לו כל חלק ומעורבות ישירה או עקיפה בהתנגדות האמורה, שנבעה מטעמים משפטיים.

23. הנאשם הוסיף וטען כי חברת אפיקי S.I.G אכן לא הציעה הצעה נוספת במהלך הליכי ההתמחרות מעבר להצעתה הראשונית וזאת בהתאם לעקרונות מדיניות ההשקעה לפיהם, פעלה החברה וללא קשר להסדר הנטען בכתב האישום. הנאשם גם הודה בזכייתה של ארזים בנכס, במסגרת ההתמחרות, במחיר של 2,250,000 דולר.

24. עם זאת, כפר הנאשם בטענה שהוא, פרימוביץ' ורבינוביץ' הסתירו מהמפרקים את דבר קיומו של ההסדר והפגישה המקדימה וטען, כי מבחינתו לא נעשה כל הסדר וממילא לא הוסתר מהמפרקים.

25. הנאשם הודה כי קיבל סכום של כ-50,000 דולר מפרימוביץ', אותם מסר לרבינוביץ', אך כפר בקיומו של ההסדר הנטען ובזיקה שבין התשלום לבין ההסדר. עוד הודה, כי טוונטי האנדרד קיבלה מפרימוביץ' סכום נוסף בסך 49,664 ₪ המהווה כיסוי של עלויות המס.

תשובתם של פרימוביץ' וארזים לכתב האישום והסדר הטיעון

עמוד 5

26. מלכתחילה, הודו ארזים ופרימוביץ' בקיומם של הליכי הפירוק וההתמחרות בנוגע לנכס המשביר בטבריה וכן בהצעות שהוגשו מטעם אפיקי S.I.G ומטעם ארזים לרכישת הנכס. כמו-כן, הודו בקיומה של הפגישה המקדימה עם הנאשם ועם רבינוביץ' ביום 10.4.06. עם זאת, כפרו בתוכנו של ההסדר שלטענת המאשימה נעשה בפגישה המקדימה, בתיאור התמורה הכספית המפורטת בהסדר וכן בחתימתם של רבינוביץ' ושל פרימוביץ' על מסמך ההסדר. כמו-כן, הודו פרימוביץ' וארזים בתיאור מהלך ההתמחרות המופיע בכתב האישום, אך הסתייגו מהטענה שנציגי אפיקי S.I.G "נמנעו" מלהגיש הצעות מעבר להצעתם הראשונית אף כי אישרו שהם לא הציעו הצעה כזו.
27. פרימוביץ' וארזים הודו במסירת השיקים והכספים הנוספים לנאשם ולטוונטי האנדרד, אך כפרו בהיות הסכום משולם בגין ההסדר הנטען וכן בקיומו של קשר בין סכום הכסף שקיבל הנאשם, לבין היותו של הסכום פרי הסדר עליו הסכימו, לכאורה, הצדדים מראש.
28. לאחר קבלת תשובות הנאשמים ודיון שהתקיים בעניין ביום 3.1.13, נקבע התיק לשמיעת ראיות. לאור הסכמת ב"כ הצדדים הועבר התיק במקביל להליך גישור לפני כב' השופטת ת' בזק-רפפורט.
29. ביום 21.3.13, הודיעו ב"כ המאשימה ובאי-כוחם של פרימוביץ' וארזים כי הגיעו להסדר טיעון. עקב כך, הופרד עניינם של השניים מעניינו של הנאשם, אשר הודיע כי הוא מאמין בחפותו ומבקש לנהל את ההליך.
30. בעקבות הסדר הטיעון, נמחקה ארזים מכתב האישום ואילו פרימוביץ' הורשע בעבירה של צד להסדר כובל, עבירה לפי סעיף 47(א)(1), בצירוף סעיפים 2(א), 2(ב)(1), 2(ב)(2) ו-4 לחוק ההגבלים ונמחקה כלפיו העבירה של קבלת דבר במרמה.
31. במסגרת עובדות כתב האישום המתוקן בגדר ההסדר, הודה פרימוביץ' בעיקר העובדות שפורטו בכתב האישום, כולל קיומה של הפגישה המקדימה, ההסדר שנעשה במסגרתה, תוכן התמורה הכספית שהוסכמה בהסדר והחתימה על ההסדר אותו העלה רבינוביץ' על הכתב. עוד הודה בתוכנה של ישיבת ההתמחרות, כולל הימנעותה של אפיקי S.I.G מלהציע הצעות מעבר להצעתה הראשונית. בנוסף הודה, כי יחד עם הנאשם ורבינוביץ', לא הביא לידיעת המפרקים את דבר קיומם של ההסדר והפגישה המקדימה. פרימוביץ' גם הודה, כי לאחר שחתם בשם ארזים על הסכם המכר לגבי הנכס בטבריה, שילם לנציגי אפיקי S.I.G שני שיקים בסכום שווה ערך של 50,000 דולר בצירוף מע"מ, שתאם את התמורה הכספית עליה סוכם בהסדר. בנוסף, שילם לנציגי אפיקי S.I.G כספים נוספים בסך כולל של 49,664 ₪ על מנת לכסות את עלויות המס, כך שקרן התשלומים שתיוותר בידיה של טוונטי האנדרד תעמוד בשווי התמורה הכספית המוסכמת על פי ההסדר.
32. הסדר הטיעון בעניינם של פרימוביץ' וארזים כלל הסכמה לעניין העונש אשר יכלול רכיבים של חודשיים

מאסר לריצוי בעבודות שירות, קנס שבין 150,000-350,000 ₪ וכן מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט. ביום 2.6.13, לאחר קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, מצאתי לנכון לאמץ את עיקרי ההסדר וגזרתי על פרימוביץ' חודשיים מאסר בעבודות שירות, קנס בסך 200,000 ₪ ושלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, שלא יעבור עבירה על חוק ההגבלים.

הרשעתו של רבינוביץ' וגזר הדין בעניינו

33. בעניינם של רבינוביץ' ואפיקי S.I.G. הוגש על ידי המאשימה לבית משפט זה, ביום 10.10.12, כתב אישום מקביל (ת"פ 9890-10-12) (להלן: "**התיק המקביל**"), המייחס להם אותן עבירות לפי חוק ההגבלים ולפי חוק העונשין שיוחסו לנאשם, לפרימוביץ' ולארזים בכתב האישום המתוקן בתיק זה.

34. ביום 4.5.14, הורשעו רבינוביץ' ואפיקי S.I.G. על ידי בית המשפט (כב' השופט ע' שחם) בעבירות שיוחסו להם, וביום 7.10.14 נגזר דינם.

35. ציינתי עובדות אלה בעיקר מהטעם שהן פרימוביץ' והן רבינוביץ' שימשו עדי תביעה בתיק שלפניי. פרימוביץ' העיד ביום 13.11.13 לאחר שנגזר דינו במסגרת הסדר הטיעון במצוות סעיף 155(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. רבינוביץ' העיד, בטרם הוכרע דינו, ביום 5.3.14.

36. בנוסף, ב"כ הנאשם, בסיכומיהם, ציינו עובדות אלה במובלט ועתרו לכך שבית המשפט, בבואו להכריע בעניינם של הנאשם, יתעלם מידיעתו לגבי הרשעות אלה ויתמקד אך בשאלה אם הוכיחה המאשימה את האישומים כלפי הנאשם מעבר לספק סביר (ראו עמ' 1 לסיכומי ההגנה). לעניין זה אתייחס בהמשך, במהלך ניתוח הראיות וקביעת הממצאים במסגרת הכרעת הדין.

רקע כללי - שאינו שנוי במחלוקת ממשית

37. הנאשם שהוא כבן 52 עוסק בתחום הנדל"ן המניב החל משנת 1999. לפי עדותו, החל את הקריירה המקצועית שלו בתחום הטקסטיל ולאחר מכן פנה לתחום הנדל"ן, תחילה כמנהל חברה קבלנית ובהמשך כבעל חברה שעסקה בשיפוצי מבנים ובנייה על גגות. לאחר מכן, החל לרכוש דירות ובהמשך גם בניינים ומאז הוא פעיל בעולם הנדל"ן (עדות הנאשם פרוטוקול עמ' 436).

38. אין חולק כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם שותף בקבוצה שפעלה לרכישת נכסי נדל"ן מניב וכללה, מלבדו, את עדי התביעה רבינוביץ' ודורון שגיב (להלן: "**שגיב**"). קבוצה זו כונתה קבוצת רבינוביץ' (להלן גם: "**קבוצת רבינוביץ'**") וגם "**הקבוצה**"), הנאשם החזיק בחלק הגדול ביותר

של השותפות (42.5%), שעה שביתרה החזיקו רבינוביץ' ושגיב בחלקים שווים (עדות רבינוביץ' עמ' 265 ו-281; עדות הנאשם בעמ' 439-440).

39. הנאשם שימש, בעיקר, כ"איש השטח של הקבוצה" והיה אחראי לאיתור העסקאות הפוטנציאליות ולהבאתן לכלל ביצוע. במסגרת זו, היה הנאשם אמון על בדיקת הנכסים, ניהול משא ומתן עם המוכרים ולעיתים גם חתם על זיכרון דברים בשם הקבוצה ושילם מקדמות מטעמה. בעניין זה העיד הנאשם: **"אבל, כמו שאתם יודעים, גם יאיר אמר את זה וגם אפי אמר את זה פה בעדות שאני בעצם עשיתי את רוב העובדה, מבלי להשתחצן או משהו כזה. אבל אני הבאתי את כל העסקאות, אני ניהלתי את כל המשא ומתן והבאתי את הכל לחתימה, דאגתי להשבחות של הנכסים, דאגתי לבדוק הכל"** (עמ' 441 לפרוטוקול ש' 13-17). ראו גם הודעת הנאשם ת/3, עדות רבינוביץ' בעמ' 266 ו-280, עדות שגיב עמ' 19.

40. תפקידם של רבינוביץ' ושגיב במסגרת הקבוצה התמקד בהשגת המימון למינוף העסקאות, בהיבטי המיסוי ובניהול החשבונות, לכן היה חלקו היחסי של הנאשם בשותפות, הגבוה ביותר. הקבוצה חברה לנושים שונים ובהם עד התביעה אפרים שורקה (להלן: **"שורקה"**), שמרכז עסקיו בארה"ב ואשר היה המשקיע העיקרי עימו עבדה השותפות בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. תפקידו היה העמדת ההון העצמי עבור העסקאות. את הרכישות המשותפות עם שורקה ביצעה קבוצת רבינוביץ' באמצעות חברת אפיקי S.I.G, שאין מחלוקת כי הנאשם היה מנהל ובעל מניות בה. עובדה שלא הוכחה על ידו (ראו גם ת/9).

41. לטענת ההגנה, הנאשם הביא עימו לקבוצה מדיניות קשיחה לפיה, בין היתר, הוא אינו מבצע עסקאות הנושאות פחות מ-10% תשואה (ראו עדותו בעמ' 442) וכי מדיניות זו היתה מקובלת על כל השותפים בקבוצה (עדות רבינוביץ' עמ' 281 ו-284; עדות שגיב בעמ' 32 ו-35; עדות שורקה בעמ' 351 ו-353). בהתבסס על טענה זו, גורסת ההגנה, כפי שיורחב בהמשך, כי ברור היה מראש שלא היה בכוונת הנאשם ושותפיו להציע בהתמחרות שנגעה לנכס בטבריה, מושא האישום, מחיר שלא יבטיח תשואה כזו. לפיכך, לא היה לה מניע, בוודאי מבחינתו של הנאשם, להגיע להסכם אי התחרות עם פרימוביץ', המיוחס לו בכתב האישום, לנוכח הנתונים הידועים מראש לגבי המחיר שפרימוביץ' היה מוכן להציע, מחיר שחרג ממדיניות התשואה של קבוצת רבינוביץ'.

42. אין חולק כי במסגרת הליכי פירוק המשביר לצרכן בע"מ, מונו עוה"ד ישראל קנטור ואבנר כהן כמפרקים. השניים וצוותיהם טיפלו בתיק הפירוק בשיתוף פעולה מלא ועדכון הדדי יומיומי (ראו: עדויותיהם של עוה"ד עומר גדיש (להלן: **"גדיש"**) ממשרד כהן ויעקב פפר (להלן: **"פפר"**) ממשרד קנטור, בעמ' 90-91 ו-238 בהתאמה).

43. במסגרת הטיפול בתיק הפירוק, עסקו המפקחים גם במכירת נכסי הנדל"ן של המשביר, אשר הושכרו באותה עת למשביר לצרכן החדש ובהם התנהלו חנויותיו. תיק הפירוק כלל שישה נכסי נדל"ן, ומתוכם

הועמדו למכירה נכסי המשביר באילת, אשקלון, חיפה, קריית שמונה וראשון לציון. לאחר שהתקבל אישור בית המשפט להתחיל בהליכי המימוש (ראו: ת/104 עדות גדיש בעמ' 92 ועדות פפר בעמ' 239).

44. אין חולק, כי הנאשם ושותפיו הגישו, באמצעותו, הצעה לרכישת כל חמשת הנכסים (ראו: ת/24; ת/26; ת/79; ת/106 וגם סעיף 1 להסכמות העובדתיות מיום 5.3.14). הקבוצה רכשה בפועל את נכסי המשביר באילת ובאשקלון (באמצעות חברת בר בע"מ) ובחיפה (באמצעות טוונטי האנדרד). הנכס בחיפה נמכר בהמשך לצד שלישי ברווח ניכר לשותפים (ת/34), ואילו הנכסים באילת ובאשקלון עדיין מצויים בבעלות הקבוצה (עדות רבינוביץ', עמ' 295).

45. לגבי נכס המשביר בקריית שמונה הוגשו הצעות, הן על ידי קבוצת רבינוביץ' באמצעות הנאשם (ת/7 ועדות הנאשם בעמ' 453) והן על ידי פרימוביץ' באמצעות ארזים. הנכסים בקריית שמונה ובראשון לציון נמכרו במסגרת ישיבת התמחרות מיום 6.12.04, בה נכחו מטעם קבוצת רבינוביץ', הנאשם רבינוביץ' ושגיב ואילו ארזים יוצגה ע"י פרימוביץ'. קבוצת רבינוביץ' וארזים העלו הצעות לסירוגין ובסופו של דבר הציע פרימוביץ' את ההצעה הגבוהה ביותר וזכה בנכס. פרימוביץ' העיד על עצמו, כי היה נחוש לקנות את הנכס בקריית שמונה והוסיף סכום של 45,000 דולר לסכום הזכייה שהיה 885,000 דולר, על פי דרישת הבנק המשעבד, בנק דיסקונט (עדותו בעמ' 167).

46. בעת מינוי המפרקים לא התבקש מימושו של נכס המשביר בטבריה, שכן המכירה היתה מצויה באותו שלב במשא ומתן מתקדם עם חברת דרעי. דרעי אמורה היתה לרכוש את הנכס במחיר של 2,250,000 מיליון דולר ושילמה על החשבון סך של 780,000 ₪. עמדת דרעי היתה, שהסכום האמור הוא סכום נכון וריאלי לרכישת הנכס (ראו עדות גדיש בעמ' 113 ו-131). בסופו של יום, נכשל המשא ומתן עם דרעי והמפרקים פנו לבית המשפט בבקשה, לאכוף עליה את התחייבותה לרכוש את הנכס במחיר שהציעה ובתנאים של טיטת ההסכם. עוד עתרו לחלט את סכום הכסף שדרעי כבר שילמה. בית המשפט קבע, כי יש לברר את המחלוקת במסגרת תביעה נפרדת והסמין את המפרקים להגיש תביעה כזו (ת/109-111). למרות זאת, המפרקים החליטו שלא לפתוח באותו שלב בהליך נגד דרעי ובהתייעצות עם הבנק סיכמו, כי לאחר שיוזמנו מציעים אחרים להציע הצעות נוספות, יותר לדרעי להשתתף בהתמחרות (עדות גדיש בעמ' 116).

47. בהמשך, ביום 12.2.06, הגישה אפיקי S.I.G למפרקים הצעה לרכישת הנכס בסכום של 2,025,000 דולר (ת/112). ההצעה הוגשה בשם הנאשם, רבינוביץ', שגיב, שורקה, שמוליק ואהרון (ראו ההסכמה העובדתית מיום 5.3.14 עמ' 260). ביום 22.2.06, הגישה ארזים הצעה לרכישת הנכס על סך 2,050,000 דולר (ת/80). כעולה מן הראיות, מאז זכייתו של פרימוביץ' בנכס בקריית שמונה, הוא נהג להתקשר מעת לעת לעו"ד גדיש והתעניין בנכס בטבריה. משהוחלט להציע את הנכס מחדש, מסר לו גדיש כי הוא יכול להציע הצעה לרכישתו, ומסר לו מידע לגבי הנכס לרבות דמי השכירות המשוערים (עדות גדיש, עמ' 117; עדות פרימוביץ' עמ' 200, 201).

48. ביום 7.3.06 הודיע עו"ד גדיש לכל אחד מהמזעעים על הכוונה לערוך את ההתמחרות (ת/15, ת/113). המזעעים הפקידו ערבות בנקאית כנדרש (ת/10, ת/31) והוזמנו להתמחרות ביום 10.4.06 (ת/115-א-ד). גדיש בעדותו הבהיר כי כשמוגשות שתי הצעות קרובות, כדאי למפרקים לערוך התמחרות כדי למקסם את התמורה על הנכס (עמ' 119 ו-120 לפרוטוקול). בעקבות קבלת אישורו של בית המשפט הוזמנה להתמחרות גם דרעי (עדות גדיש, בעמ' 120, ת/31, ת/114 ות/115-ה-ו). לדברי גדיש, דרעי הוזמנה להתמחרות, מחשש שהיא תנסה לעצור את ההליך וכן כדי לתת לה הזדמנות נוספת לרכוש את הנכס. בנוסף, כוונה הזמנתה לאפשר למפרקים הגדלת התחרות ומקסום התשואה. המפרקים גם לא האמינו, כי דרעי תגיע בפועל להתמחרות (עדות גדיש עמ' 122, 123)

49. ביום 10.4.06 נערכה התמחרות על הנכס, שבה זכתה ארזים בסכום של 2,250,000 דולר. בהמשך, חתמה ארזים על הסכם מכר מול המפרקים (ת/37). אין חולק כי פרוטוקול ההתמחרות (ת/13) משקף את אשר ארע בה וכי במהלך ההתמחרות הנאשם, רבינוביץ' ושורקה, שנכחו בה מטעם אפיקי S.I.G, לא העלו כל הצעה. המתחרים שהשתתפו בפועל בהתמחרות, והציעו הצעות, היו נציגי קבוצת דרעי, שהתנגדות להשתתפותה שהועלתה על ידי נציגי ארזים ואפיקי S.I.G, נדחתה. הצדדים הסכימו, כי המפרקים לא ידעו בזמן אמת - עובר להתמחרות על הנכס בטבריה, בהתמחרות עצמה או לאחריה - על קיומו של קשר, הסכמה או פגישה לפני ההתמחרות בין מציעים שהגישו הצעות לרכישת הנכס כמתואר בכתב האישום (סעיף 2 להסכמות מיום 5.3.14).

50. אין חולק, כי סמוך לפני ההתמחרות, בבית קפה בתל-אביב הסמוך למשרד קנטור-אלחנני, שבו נערכה ההתמחרות, נערכה פגישה שבה נכחו הנאשם, רבינוביץ' ופרימוביץ' (להלן גם: "הפגישה"). תוכנה של הפגישה ומהותה, לרבות השאלה מה סוכם בה ומה היתה מודעותו של הנאשם לאותו סיכום, הם לב המחלוקת בתיק זה.

51. במהלך הפגישה נערך המסמך ת/2ב שהצדדים אינם חולקים כי הוא מסמך מרכזי ומשמעותי לצורך הכרעה בתיק. המסמך נעשה בכתב ידו של רבינוביץ', וחתומים עליו פרימוביץ' ורבינוביץ'. על פי האמור במסמך:

"אם אין שלישי - 150000"

או אם נמכר עד - 2100000

2100 - 2150

100000 2150 - 2200

75000 2200 - 2250

50000 2250 - 2300

מותנה בביצוע בפועל של העסקה עם אישור בית המשפט".

52. בעקבות עריכת ההתמחרות וזכייתה של ארזים במסגרתה בנכס המשביר, התקיימה פגישה בין הנאשם לבין פרימוביץ', שבה מסר פרימוביץ' לנאשם סכום של 50,000 דולר (לשיטת פרימוביץ' בתוספת סכום של 5,000 דולר), אשר הועבר בהמשך לידי של רבינוביץ' ובסופו של דבר חולק בין השותפים לקבוצה. הצדדים חלוקים בשאלה אם מדובר היה בסכום שנבע מן הסיכום בת/2 וניתן כתמורה להסכמת קבוצת רבינוביץ' שלא להשתתף בהתמחרות, או שמא היה זה פיצוי חד צדדי, שפרימוביץ' ביקש באמצעותו, לתגמל את קבוצת רבינוביץ' על "לקיחת העסקה" מידה. יצוין בעניין זה, כי קיימת בין הצדדים מחלוקת גם לגבי סוג אמצעי התשלום ששימש את פרימוביץ' במהלכה (מזומן או שיקים).

יריעת המחלוקת

53. בקליפת אגוז, על פי התיזה אותה מציגה המאשימה, נעשה בין קבוצת רבינוביץ', באמצעות רבינוביץ' והנאשם, לבין פרימוביץ', הסכם אי התמחרות לגבי נכס המשביר בטבריה המהווה הסדר כובל. הסדר זה כלל הסכמה בדבר תמורה כספית מדורגת, שהיא פונקציה של המחיר בו תזכה ארזים בהתמחרות. עוד על פי אותה תיזה, פרימוביץ', בעקבות הזכייה, אכן שילם בפועל לקבוצת רבינוביץ' את הסכום הנובע מאותו הסכם. בנוסף, טוענת המאשימה, כי אי הצגת ההסדר בפני המפרקים היוותה קבלה במרמה של הנחת דעתם, לפיה לא נעשה תיאום כלשהו בין המתמחרים לגבי ההצעות שיוצעו בהתמחרות.

54. לעומת זאת, טוענת ההגנה, כי לא נעשה הסדר כובל מן הסוג האמור בין קבוצת רבינוביץ' לבין פרימוביץ', ועל כל פנים הנאשם לא היה צד להסדר כזה או מודע לקיומו. לטענתה, הקבוצה, באמצעות הנאשם ורבינוביץ', עמדה על סף הסכם עם המפרקים לרכישת הנכס בסכום של 2,025,000 דולר. אף הועברה לה טיוטה של ההסכם הסופי. אולם, עקב התערבותו של פרימוביץ' הוחלט על קיום ההתמחרות. לדבריה, הבינה עוד טרם ההתמחרות, כי פרימוביץ' מוכן לשלם עבור הנכס תמורה העולה על מדיניותה, שלא לשלם עבור נכס מניב מחיר שלא יבטיח תשואה הנופלת מ-10% לשנה. לפיכך, לאחר שהצעת פרימוביץ' לשותפות ברכישת הנכס נדחתה על ידה, הציע הוא מיוזמתו לקבוצה פיצוי בגין סיכול העסקה עם המפרקים וכי הסכום ששולם על ידו בסופו של יום, היה פרי משא ומתן בינו לבין הנאשם, שאין לו כל קשר למסמך ת/2. מכאן, גם שממילא לא הושגה במרמה הנחת דעתם של המפרקים לגבי אי תיאום בין המתמחרים, כנטען על ידי המאשימה.

ניתוח הראיות וההכרעה

55. לאחר בחינת הראיות וטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה, כי המאשימה הוכיחה ברמה הנדרשת במשפט הפלילי את האישומים שיוחסו לנאשם.

ראיות המאשימה נסמכות על ארבעה נדבכים עיקריים: עדויותיהם של פרימוביץ', רבינוביץ' ושורקה (להלן: "עדי

התביעה המרכזיים"); המסמך ת/2ב; גביית הכסף בהתאם להסדר על ידי הנאשם; תיאור העסקה בחשבונית ובכרטסת במערכת הנהלת החשבונות של הצדדים.

הנדבך הראשון - עדויות עדי התביעה המרכזיים

עדות פרימוביץ'

56. פרימוביץ', בחקירתו הראשית (עמ' 162-190), סיפר, כי תוך כדי התמודדות על הנכס בקריית שמונה, כבר שמע שהנכס בטבריה נמכר ללא הליך של התמחרות או של פרסום לקבוצת דרעי. אולם, הקבוצה לא הצליחה לגייס את ההון הדרוש משום גוף מוסדי כדי לממש את ביצוע העסקה. לדבריו, ידע כי הסכום אותו הסכימה דרעי לשלם היה 2,250,000 דולר. נמסר לו על ידי עו"ד או מתמחה ממשרד קנטור-אלחנני, שהמפרקים הגיעו להסכמה עם קבוצת רבינוביץ' על מכירת הנכס לקבוצה בסכום של 2,025,000 דולר - 90% מהסכום שנכלל בהסכם עם קבוצת דרעי, מבלי שהדבר פורסם ברבים וכי ההסכמה זכתה לאישור הנושה העיקרי, בנק הפועלים. לדבריו, פנה למכר שלו באותו בנק ושאל, כיצד הסכים הבנק למהלך זה הנוגד את האינטרס שלו להשיג את הסכום הגבוה ביותר עבור הנכס. עוד ציין באוזניו, כי הוא מעוניין להציע עבורו מחיר גבוה יותר.

57. לדבריו, בעקבות אותה שיחה, פנה אותו מכר לכונס ובעקבות זאת קיבל את הפנייה להציע הצעה והגיש לעו"ד גדיש, ביום 22.2.06, את ההצעה ת/80 בסכום של 2,050,000 דולר. פרימוביץ' ציין כי התרעם על העובדה שגם קבוצת דרעי הוזמנה על ידי המפרקים להתמחרות כ"שחקן חיזוק", על אף שלא עמדה בהתחייבותה לרכוש את הנכס וזאת במטרה להעלות את המחיר, כדי שלקבוצה לא ייגרם נזק ויימנע חילוט הפיקדון שהפקידה.

58. פרימוביץ' סיפר, כי ביום ההתמחרות נפגש עם הנאשם ועם רבינוביץ' בבית קפה בתל-אביב, שאת שמו המדויק לא זכר. לטענתו, הפגישה "נולדה מזה שאני בעצם המצפון הציק לי והעיק לי מהסיטואציה שנקלעתי אליה... איך בעצם אתה בא עכשיו פוגש בן אדם שאתה בעצם לקחת לו את העסקה מתחת לידיים, איך אתה בעצם יוצא מזה בצורה הכי, במינימום נזק שאפשר לייצר" (שם, עמ' 172). לדבריו, במפגש הציע את הרעיון לרכוש את הנכס ביחד, אך רבינוביץ' דחה אותו. באשר להמשך המפגש טען פרימוביץ' ששתי דקות לפני חציית הכביש והעליה למשרדו של עו"ד קנטור "נולד הרעיון הזה של הנייר" (הכוונה לת/2ב). לטענתו "אני ראיתי בנייר שבסופו של יום ההתמחרות תיסגר ב-2,250,000 דולר, ואני דורון שלא חשבתי אז בדיעבד שאין שום עבירה פה אלא 50,000 דולר שאני אשלם לבן אדם שאני לקחתי לו עסקה מתחת לאף... " (שם, עמ' 173).

59. לדבריו, סולם המחירים העולה המופיע במסמך, הוא מודל שבנה רבינוביץ' "שכלל שמחיר ההצעה יעלה, מחיר התרומה שהוא יקבל יפחת" (שם, עמ' 174). לשאלת בית המשפט הוסיף כי הכוונה היתה ש"כל שמחיר ההתמחרות מהצד של הטבריינים (הכוונה לקבוצת דרעי) יעלה, התשלום

שאנחנו נשלם לקבוצת רבינוביץ' תפחת (צ"ל - יפחת). הנייר מדבר בעד עצמו". (שם, שם). פרימוביץ' טען כי המסמך נוסח בצורה שלומיאלית ברמת העשייה, החשיבה וההבנה שלו, וכי "[ש]הכל מקובע סביב ה-2,250 שזה בעצם האסטרטגיה שאני בנית שהמחיר של העסקה תימכר... אז אם העסקה תיגמר ב-2,100, יאיר רבינוביץ' יקבל 150 אלף דולר, 2,250, זה מבחינתי ידעתי שכאילו הדבר הזה אין לו שום רלוונטיות כי הצעת המחיר של 2,250 היא תגיע..." (שם, עמ' 177-178). עוד הוסיף פרימוביץ' את ההסבר לפיו "התשלום בבסיסו מבחינתנו נועד לדעת שאנחנו בעצם, אנחנו, אנחנו בעצם נותנים לו (לרבינוביץ') תשלום כלשהו בשביל שאנחנו בעצם לקחנו לו את העסקה מתחת ליד, הוא מבחינתו בנה את ... המודל שלו בעצם שהוא לא השתתף בהתמחרות וזה כאילו יביא לנו איזה שהוא יתרון. זה לא הביא לנו שום יתרון, במבחן התוצאה..." (שם, עמ' 175) (הדגש לא במקור - מ. ה.).

60. פרימוביץ' הוסיף, כי להבנתו, קבוצת רבינוביץ' לא הייתה מעלה את ההצעה שלה בהתמחרות מעבר להצעה הראשונית. זאת משום שהנכס, אם המשביר לצרכן לא היה שורד בו, הוא בגדר "פיל לבן" והוסיף, כי למיטב ידיעתו, המדיניות של קבוצת רבינוביץ' הייתה לא לרכוש נכס שהתשואה ממנו היא פחות מ-10%. כשנשאל כיצד ידע על מדיניות זו הוסיף "יש לי את מקורות המידע שלי, מה זה, אני לא עד כדי כך טיפש" (שם, עמ' 179-180).

61. עם זאת, כאשר נשאל על ידי התובעת כיצד היה נוהג אם קבוצת רבינוביץ' הייתה מעלה את הצעתה מעבר להצעה הראשונית וכמה היה משלם לה לפי הסיכום בת/2 השיב: "[כי] לא הייתי משלם להם... כי לא הייתי נפגש ולא הייתי מתחייב ולא היה קורה כלום. זה מה שאת אומרת בעצם", והוסיף: "השאלה שלך היא באמת סליחה, או שאני לא מבין, למה אני על חתיכת נייר כזאת מכבד את עצמי ועמדתי בהתחייבות והם לא מסוגלים לעמוד בהתחייבות של 10 דקות לפני זה כשיצאנו מבית קפה, שהם לא בעצם, הם מבחינתם הנכס לא מעניין אותם. אז למה שפתאום הם ישנו את דעתם וישתתפו בהתמחרות?...".

62. בנקודת זמן זו טען ב"כ הנאשם, כי התובעת שואלת את העד שאלות היפותטיות, והתובעת עמדה על כך שאין המדובר בשאלה היפותטית אלא בניסיון לברר מה הייתה ההתחייבות. בעקבות חילופי הדברים שקטעו את תשובתו, אמר העד לב"כ הצדדים: "הוצאתם אותי משיווי משקל, לאט לאט תחזירו אותי לשיווי משקל". ובצמוד לכך שאל בית המשפט: "כב' השופט הכהן: הכוונה הייתה שהם לא יתמודדו באופן אמיתי ואתה תשלם להם לפי המדרגות שקבעתם? זה הרעיון?

ת. זה הרעיון" (שם, עמ' 181-182).

ניתוח העדות וממצאים

63. יצוין, כי המאשימה, נמנעה מלבסס טענה על כך שהודייתו של פרימוביץ' בעובדות כתב האישום

המתוקן ובפרט באמור בסעיף 11, שבו הפליל במישרין, בין היתר, את הנאשם, בעשיית ההסדר נשוא כתב האישום, מהווה אמרת חוץ של עד, שניתן להגישה באמצעות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") ולבקש מבית המשפט לסמוך עליה ממצאים מפלילים כלפי הנאשם. לאפשרות זו, ראו ע"פ 4541/90 **סלע נ' מדינת ישראל** (27.6.91); ע"פ 5905/04 **סלומון נ' מדינת ישראל** (9.10.07). ייתכן, אף שהדבר נעשה גם עקב טענת ההגנה, שהודייתו של פרימוביץ' במסגרת הסדר טיעון, לא נעשתה מטעמים נקיים אלא מטעמים תועלתניים, ראו סעיפים 77-80 לסיכומי ההגנה והמובאות שם.

64. יחד עם זאת, אינני מקבל את טענת ההגנה שמאותם טעמים לא ניתן לסמוך ממצאים על דברי פרימוביץ', במענה לשאלות בית המשפט במובאה שבסוף פסקה 62 לעיל. כעולה מאותם דברים, אחד מאגפי הסיכום בפגישה בבית הקפה היה, שבתמורה לסכום שקבוצת רבינוביץ' תקבל על פי ת/2ב, היא התחייבה שלא תשתתף בהתמחרות באופן אמיתי ואין המדובר רק ב"פיצוי" שביקש פרימוביץ' לתת לקבוצה על "לקיחת העסקה". זאת שכן, דברים אלה עולים לא רק מאמירתו של פרימוביץ' במענה לשאלת בית המשפט, אלא גם מדברים שאמר קודם לכן בטרם "נדחק אל הקיר", כטענת ההגנה. הדברים אמורים הן לגבי התייחסותו לכוונתו של רבינוביץ' בבניית המודל המדורג "**המודל שלו בעצם שהוא לא השתתף בהתמחרות וזה כאילו יביא לנו איזה שהוא יתרון**" (מראה המקום בפסקה 59 לעיל), והן לגבי התייחסותו לשאלת התובעת, כיצד היה נוהג אם הקבוצה היתה מפרה את הסיכום ומגישה הצעה גבוהה יותר בהתמחרות (ראו בפסקה 61 לעיל).

65. בנוסף, פרימוביץ' לא נתן הסבר ממשי מדוע, אם אכן מדובר היה בפיצוי חד צדדי המנותק מהתחייבות הקבוצה שלא להשתתף באופן אפקטיבי בהתמחרות, היה צורך לנסח בכתב, לפני ההתמחרות, מבנה של תשלום מדורג המייחס לגובה ההצעות שיועלו במסגרתה. זאת, במיוחד משום שרבינוביץ' והנאשם לא הצהירו באותו שלב בפניו על כוונתם שלא להשתתף בהתמחרות, והגיעו יחד עמו לישיבה במשרדי המפרקים. לפיכך, גם לשיטת העד הוא יכול היה רק להניח, באותו שלב, שהם לא יעלו הצעה גבוהה מהצעתו, לפי מדיניות ההשקעה המוכרת לו, אך הדברים לא נאמרו לו במפורש. בעניין זה ניסה פרימוביץ' שלוש טקטיקות של הסבר: האחת, לנתק עצמו לחלוטין מניסוח המסמך ולהטיל את מלוא האחריות על רבינוביץ' "**הלו, אני דורון הקטן מדבר עם יאיר רבינוביץ', לקחתי לו עסקה כזאת, כאילו מה אני, כאילו אם הוא אומר משהו זה חתימה, זו חותמת? אין פה בכלל מקום לספק..**" (שם, עמ' 205). השנייה, לטעון שהסכום היחיד הרלוונטי במסמך הוא 2,250,000 דולר, כשברור היה לו מראש שזו תהיה ההצעה הזוכה בהתמחרות ולשאר הסכומים אין משמעות (ראו פסקאות 58-59 לעיל). דברים אלה, אינם מתיישבים עם ההיגיון ועם השכל הישר. שכן, אם אכן היה ברור לפרימוביץ' מראש שההצעה שהוא יציע ואשר תזכה בסופו של יום תעמוד על סכום זה, והפיצוי שהיה נכון לשלם יעמוד בכל מקרה על 50,000 דולר, מדוע היה צורך לקבוע בת/2ב מדרגות נוספות נמוכות יותר, כשבצידן פיצוי גבוה יותר, וכן לקבוע במסמך שאם קבוצת דרעי לא תתמודד ("אין שלישי"), ישלם לו רבינוביץ' פיצוי של 150,000 דולר.

66. הטקטיקה השלישית הייתה להציג את ניסוח המסמך כטעות בשיקול דעת, שהתבררה לו בדיעבד:

"...הכל היה נכון אם הייתי בא ואומר...אני מסיים את ההתמחרות ומקבל את הנייר ובא כמו ג'נטלמן למשרד ומביא להם זר פרחים יפה ואומר להם הנה אני סופרמן, עוד לא נולד בן אדם כמוני ישר. הנה שיק 50,000 דולר, תנפיק לי חשבונית תכתוב לי תיווך תכתוב מה שאתה רוצה...זה הכל חוכמה וניסיון חיים והיינו צריכים לחשוב" (שם, שם).

67. הסברים מיתממים אלה אינם מתקבלים על דעתי ומחזקים את המסקנה שפרימוביץ' ידע היטב מה טיבו של ההסדר בו התקשר. העד עשה עליו רושם של איש עסקים ממולח שבנה עצמו בעשר אצבעותיו, השתלב בעסקי נדל"ן והשתתף בהתמחרויות קודמות לגבי נכסים באותו סדר גודל. בנוסף, על אף שהכיר את עוצמתם של רבינוביץ' ושל קבוצתו מהתמחרות קודמת על נכסי המשיב בערים אחרות, לא היסס ולא נרתע לפנות לבנק הפועלים ולמחות על הסיכום בין המפרקים לבין קבוצת רבינוביץ', לפיו הנכס בטבריה ימכר להם ללא התמחרות. דחיית הסבריו, רק מחזקת את המסקנה שמשותפת הפגישה ובכללם הנאשם, ידעו היטב כי אחד מאגפי ההסדר, בוודאי מבחינתו של פרימוביץ', היה התחייבות של קבוצת רבינוביץ' להימנע מהתמודדות אמיתית מולו בהתמחרות.

68. בנוסף, אינני מקבל את טענת ההגנה, כי הוספת התנאי על גבי ת/2, לפיו התשלום מותנה באישור העסקה על ידי בית המשפט, מלמדת על כך שמדובר בפיצוי על "לקיחת העסקה" ולא בתשלום עבור הימנעות מהתמחרות ממשית. ראשית, כפי שיורחב בהמשך, ההגנה לא השכילה להסביר מה טיבו ומשמעותו של ת/2, ככל שמדובר היה בהסכם למתן פיצוי שאינו קשור להתמחרות, לשיטתה. שנית, פרימוביץ' עצמו הסביר תנאי זה על רקע ניסיונו בהתמחרות לגבי נכס המשביר בקרית שמונה, שם גם לאחר שזכה, לא קיבל את אישור הבנק לעסקה עד שהסכים להוסיף סכום נוסף. עוד הוסיף: "אם חתמתי על המסמך ומחר יבוא רבינוביץ' ויקח עו"ד שקוראים לו נתי שמחון ויגיש תביעה על הנייר הזה, לא מעניין אותי יש עסקה אין עסקה, אתה חייב לי 50,000 דולר...יש אני מסכים נותן ביד חפצה אבל אם יש עסקה. כאילו על מה? אני לארג' אבל לא עד כדי כך אידיוט" (שם, עמ' 208).

69. אכן, עולה מן הדברים, שפרימוביץ' ביקש לגלות זהירות לגבי עיתוי התשלום, זאת משום שעל רקע ניסיונו, ידע שזכייה בהתמחרות אינה בגדר סוף פסוק מבחינת הזוכה. יחד עם זאת, גישה זו מתיישבת, גם בהקשרו של הסכם אי התמחרות, עם ניסיונו המר כמתואר לעיל. לפיכך, כאיש עסקים זהיר, בוודאי שלא היה מסכים לשלם לקבוצת רבינוביץ' פיצוי, בגין מימוש התחייבותה, מבלי שידע סופית שזכייתו בנכס מובטחת. גישה זו מתיישבת עם העמדה שביטא, לפיה "אני לארג' אבל לא עד כדי כך אידיוט". כאמור, להתרשמותי, אכן פרימוביץ', כפי שהעיד על עצמו, איננו "אידיוט" או לפי ניסוחה של ההגנה איננו "פראייר", ולכן נקט משנה זהירות, כשהתנה את התשלומים האמורים בת/2, באישור סופי של העסקה על ידי בית המשפט.

70. באשר למיקומו של הנאשם בעת שנכתב המסמך, אמר העד, כי הנוכחים היו הוא, הנאשם ורבינוביץ' אך הוסיף "אני לא זוכר אם להגיד לך אם יעקב (הנאשם) נכנס לשירותים או עמד, כאילו יושבים

בבית קפה. כל אחד בסוף, אני אומר לכם שזה עניין של שתיים וחצי דקות לפני העלייה להתמחרות... (שם, בעמ' 173). יצוין, כי דברים אלה עומדים בסתירה לדברי הנאשם, לפיהם לאחר שרעיון השותפות נפל, איבד עניין בהתרחשות ולא היה לו חלק בשיח שבין העד לבין רבינוביץ' ובניסוח המסמך.

71. יחד עם זאת, אני מוצא לנכון להעדיף את גרסת העד לגבי נסיבות הפגישה עם הנאשם שבה בוצע התשלום, על פני גרסתו של הנאשם בעניין, שבה אינני נותן אמון מהסיבות שיפורטו להלן. על פי אותה גרסה פרימוביץ' מסר לנאשם את השיקים ת/68 ות/69 בכתב ידו ובחתימתו, בסכום שווה ערך ל-50,000 דולר בתוספת מע"מ, שנרשמו לפקודת טווינטי האנדרד וכי את ההנחיה לרשום על שם אותה חברה, קיבל מהנאשם או מרבינוביץ'. כן אישר, כי החשבונית ת/70 של טווינטי האנדרד היא חשבונית שנתקבלה במשרדו של רבינוביץ' **"עבור השיקים שהוא קיבל בשביל ביטול העסקה"** (עמ' 186). יצוין, כי על גבי ספח השיקים בעמודה שכותרתה "פרטים", נכתב "יעוץ פיננסי" והעד אישר כי מעולם לא קיבל מטווינטי האנדרד יעוץ פיננסי, והקשר היחיד שהיה לו עם החברה מתייחס לתשלום שנבע מת/2 (שם, עמ' 187). בנוסף יצוין, כי החשבונית נושאת את הכותרת "תמורה בגין ויתור על עסקת משביר טבריה".

72. בעניין זה מהותית בעיני העובדה, כי העד כלל לא עומת על ידי ההגנה עם גרסתו של הנאשם, בעדותו בבית המשפט ובאמרתו בחקירה, ת/2, לפיה ניהל עם פרימוביץ' בפגישה ביניהם משא ומתן ב"שיטת מצליח". משא ומתן זה החל, לטענת הנאשם, עם הצעה של העד לשלם 10,000 דולר, ללא קשר לת/2/ב והסתיים בתשלום במזומן של 50,000 דולר בתוך מעטפה. פרימוביץ' בעדותו ציין במפורש, כי גובה התשלום שהכין מראש בשיקים, נגזר **"מהנייר עבודה שהבאת לי שהצגת בפניי הנייר שקראת, לו... ת/2"** (עמ' 188). הוא הוסיף והסביר, כי בשל המדרגות שנקבעו במסמך, שנוסח לדבריו בצורה שלומיאלית, ובהן הופיע הסכום 2,250 (אלף דולר) פעמיים, בשתי מדרגות, היה "עיקום אף" מצדו של הנאשם, שסבר כי הפיצוי צריך לעמוד על 75,000 דולר לאור פרשנותו את המדרגה הגבוהה שבמסמך, ולכן שילם סכום נוסף של 5,000 דולר כדי "לסגור את הפינה" (עמ' 189). לאמירות אלה אדרש גם בעת ניתוח עדותו של הנאשם.

73. לסיכום ניתוח עדותו של פרימוביץ' אציין, כי גם בהתעלם מהודייתו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, ניתן לקבוע על פיה ממצאים לפיהם נעשה בשיחות בין הצדדים ובפגישה בבית הקפה הסדר, שצדדים לה היו רבינוביץ' והנאשם, מצד אחד, ופרימוביץ', מן הצד האחר, לפיו תימנע קבוצת רבינוביץ' באמצעות אפיקי S.I.G להתחרות בארזים במסגרת ההתמחרות על נכס המשביר בטבריה. זאת, בתמורה לתשלום מדורג, הולך ופוחת, שיינתן לקבוצת רבינוביץ' ויגזר מגובה הסכום שבו תזכה ארזים במכרז, ככל שתזכה בו. אוסיף ואציין, כפי שיובהר גם בהמשך, לא ניתן לקבוע, כטענת ההגנה, שפרימוביץ' ידע בוודאות כי אפיקי S.I.G לא תגיש הצעה גבוהה יותר מן ההצעה שהוגשה לכונס, גם אלמלא ההסכם. לא ניתנה לו כל הצהרה על כך מפי הנאשם או מפי רבינוביץ', והעובדה שהנאשם ורבינוביץ' המשיכו מן הפגישה להתמחרות ולא פרשו ממנה בטרם החלה, חיזקה את האפשרות, מבחינתו, שיהיה עליו להתמודד גם מולה על הנכס. יתר על כן, גם אם היה בהסדר שהושג משום יסוד

של "פיצוי", מבחינתו, על "לקיחת העסקה". עדיין, הרכיב המרכזי מבחינתו היה התחייבותה של קבוצת רבינוביץ' שלא להעלות הצעה נוספת בהתמחרות.

74. בנוסף, ניתן לקבוע על סמך עדותו, כי במפגש שבינו לבין הנאשם, שילם לו סכום של 50,000 דולר שהוכן מראש, בהסתמך על המדרגה האחרונה בת/ב2. בעקבות ההסתייגות של הנאשם, שטען כי הסכום שיש לשלם נובע מהמדרגה שיש לפניה, הוסיף סכום של 5,000 דולר במזומן. לטעמי, אין בהקשר זה חשיבות לשאלה אם אכן הסכום העיקרי שולם תחילה במזומן והוחלף בשיקים כגרסת הנאשם ורבינוביץ' או האם שולם מראש בשיקים. על המשמעות המשפטית של ההסדר והעבירות הנגזרות ממנו יורחב בהמשך.

עדותו של רבינוביץ'

75. בחלקה הרלוונטי לענייננו, סיפר רבינוביץ', כי לאחר שהנכס נמכר לקבוצת דרעי והיא לא עמדה בהסכם, פנה אליו כונס הנכסים עו"ד קנטור, עימו היה ביחסים אישיים טובים מאוד והציע לו לרכוש את הנכס בסכום של 2,025,000 דולר שנקבע בעסקה, ללא התמחרות. לדבריו, לאחר שכבר נשלח לקבוצתו על ידי הכונס טיוטת הסכם לרכישת הנכס (ת/17), נודע לה על הצטרפותו של פרימוביץ' ועל קביעת מועד להתמחרות לרכישת הנכס. לטענתו, זמן מה קודם להתמחרות, צלצל אליו הנאשם וסיפר לו על כוונתו של פרימוביץ', שאותו לא הכיר קודם לכן, להכנס לעסקה (שם, עמ' 267). לדברי רבינוביץ', הוא כעס מאוד על עו"ד קנטור, כלשונו "התבאסתי על קנטור", כי חשב שנעשה לקבוצה עוול, והודיע לו שאינו מתכוון לעבור בשקט על התנהלות זו, הנוגדת גם את הקריטריונים של הקבוצה לביצוע עסקאות.

76. לגבי המגעים עם פרימוביץ' לקראת ההתמחרות, העיד רבינוביץ', כי הנאשם מסר לו ש"יש אחד שלא מזה ומוכן לשלם עבור שנעשה את מה שממילא לא התכוונו לעשות. זאת אומרת לא להתמחר ולא להעלות את המחיר". לדבריו, הנאשם סיכם עם פרימוביץ' את הדברים ו"סיפר שיצא יש מאין כי ממילא לא התכוונו, הכונס ידע שאנחנו לא מתכוונים, כולם ידעו שאנחנו לא מתכוונים להעלות. הוא מוכן לשלם יש מאין" (שם, עמ' 268). בחקירתו הנגדית, תאר את השיחה עם הנאשם כך "בזמן אמת, בר אמר לי יש עוד מישהו שמתמחר, כנראה שבא להתמחרות ומוכן לשלם עבור זה שלא נעלה את המחיר, מה שאנחנו במילא לא מתכוונים לעשות. הוא לא מבין את העסקה, מוכן לשלם, ניקח את הכסף ונלך הביתה. במילא אנחנו לא מתכוונים לעשות, בוא תבוא איתי לבית הקפה רק שתהיה עד לסיפור" (שם, עמ' 303).

77. רבינוביץ' מסר תחילה, כי הוא זה שביקש מהנאשם לבוא לפגישה המוקדמת לפני ההתמחרות כדי שגם הוא יהיה עד לסיכום. אולם, מיד אחר כך, מסר כי היוזמה להצטרפותו לפגישה באה מצידו של הנאשם (שם, עמ' 268).

78. רבינוביץ' מסר כי בפגישה נכחו גם פרימוביץ' ואחיו. פרימוביץ' התחיל לדבר על שותפות וניהל עם הנאשם משא ומתן של מספר דקות. לדבריו, באותו שלב, הבינו הוא והנאשם שפרימוביץ' מתכוון ללכת רחוק ולהעלות את המחיר, ומאחר שקבוצתו לא התכוונה "להעלות" את המחיר ולו באגורה, הם קמו ללכת. אז, אמר פרימוביץ' **"קראתם לי? מה סוכם?"**. רבינוביץ' סיפר, כי באותו זמן היתה בידו מעטפה ממלון קרלטון, והוא שאל את הנאשם ואת פרימוביץ' מה הסיכום. לדברי רבינוביץ': **"הסיכום היה מתווה שהיה הולך ויורד, ככל שאנחנו מקבלים פחות ככל שהמחיר עולה, אבל בסיכום [צ"ל - הסיכום] הזה כבר לא היה רלוונטי באמת לפגישה כי [ב]מועד הפגישה פרימוביץ' כבר ידע שדרעי בא להתמחרות ואז אם דרעי בא להתמחרות הוא רוצה להציל את ה-10% שלו. ז"א שברור שהמחיר יעלה ב-10% לפחות על מנת שדרעי יוכל לקבל את זה חזרה ופרימוביץ' היה מוכן לשלם את זה... אז זה היה ברור שזה לא רלוונטי"** (שם, עמ' 269).

79. רבינוביץ' זיהה את כתב ידו על ת/2ב, אישר כי השורות, המספרים והכיתוב למעלה ולמטה נעשה בכתב ידו, אך טען כי הרישום נעשה בהליכה. הוא גם זיהה את חתימת ידו על המסמך. לטענתו **"כל זה כבר לא רלוונטי בשלב הזה. אנחנו יודעים שדרעי כבר ישנו"**. העד טען כי המסמך **"לא היה רציני"** וכשהקשה בית המשפט מדוע צריך היה לכתוב אותו ולחתום עליו, אם אלה הם פני הדברים, השיב: **"אני לא יודע, באותו זמן הם מתחילים להגיד לי זה זה, אני לא יודע מה הם עשו, אין לי מושג. כב' השופט הכהן: אבל ידעת מה הרעיון? ת. עוד לא, בהתחלה אמרו לי כך וכך ... אז אני ... בתחילת השיחה לא יודע"** (שם, עמ' 302).

80. כשנתבקש להסביר את הנתונים המדורגים בת/2ב מסר, כי הכוונה היתה שאם המכרז יסתיים בין 2,000,000 ל-2,150,000 דולר, הקבוצה תקבל 125,000 דולר ובסוף, אם ייגמר ב-2,250,000 דולר או 2,300,000 דולר **"אף אחד לא חלם שזה יהיה 50,000 דולר, בסוף זה נגמר במחיר הזה, שזה לדעתי מחיר לא כלכלי לחלוטין"** (שם, עמ' 271-272).

81. רבינוביץ' הוסיף, כי הסיבה לחתימתו על המסמך היתה שבקבוצה המצומצמת (הכוונה לקבוצה של הנאשם, שגיב ורבינוביץ') **"אחד חותם בשם כל הקבוצה, אין שתי חתימות, למעט עם שורקה"**. לדבריו, תייק בהמשך את ת/2ב בקלסר. באשר להתמחרות הוא טען, כי פגש בה להפתעתו את שורקה, על אף שהם כבר היו ביחסים קשים מאוד. לטענתו, הנאשם הוא זה שהזמין את שורקה והוא ידע, ש**"באותו שלב כבר עשו הנאשם ושורקה עסקים שלא בקשר לשותפות הכללים אצלנו היו מאוד גבוהים וחד משמעיים לגבי ביצוע העסקה. שורקה ובר העידו שאצלם הכללים היו פחות נוקשים"**. כמו-כן, הופתע, לטענתו, לפגוש בהתמחרות את עו"ד מרדלר, שנרשם כמי שייצג את הקבוצה, אותו לא הכיר קודם לכן.

82. בחקירתו הנגדית הוסיף העד, כי לכונס, עו"ד קנטור, היה ברור שקבוצת רבינוביץ' לא תגיש הצעת מחיר מעבר לסכום של 2,025,000 דולר, שבו הסכימה מראש לרכוש את הנכס. את השתתפותו בתחרות נימק בכך שהוזמן על ידי הנאשם לפגישה בבית הקפה. לדבריו **"אני לא התכוונתי לבוא, בר**

היה הולך... שנהיה בתמונה שאם יתפוצץ אנחנו מקבלים ב-2.25 (הכוונה ל-2,025,000 דולר).
העד טען כי ידע על השתתפותו של פרימוביץ' בהתמחרות, באותו יום או ביום לפניו, מפיו של הנאשם,
ועל השתתפותה של קבוצת דרעי ידע באותו יום. לדבריו "בדיעבד עשיתי שטות, לא הייתי צריך
לעלות, רק הסקרנות וכבר הייתי שם. בר היה הולך לא אני הולך" (שם, עמ' 301-302).

83. באשר לקבלת הכסף מפרימוביץ' לאחר ההתמחרות טען, כי כלל לא התקיימה פגישה נפרדת בין
פרימוביץ' לבין הנאשם שבה בוצע התשלום. לטענתו, פרימוביץ' הביא במישרין למשרדו מעטפה ובה
50,000 דולר, ללא אומר ודברים והוא סרב לקבל אותה, ולאחר זמן מה בא עם שני שיקים שסכומם
המצרפי הוא 50,000 דולר בתוספת מע"מ (עמ' 275).

84. לדברי העד, הוצאה חשבונית של "טוונטי האנדרד" עבור השיקים שהתקבלו מפרימוביץ'. עוד אישר, כי
באוגוסט 2007 נעשתה חלוקה של הכספים שהתקבלו עבור עסקת המשביר בטבריה. זאת, במסגרת
התחשבוניות שכללה גם את עסקת מכירת נכס המשביר בחיפה שנרכש על ידי הקבוצה בהתמחרות
קודמת. במסגרת זו, הנאשם קיבל שליש מהסכום, בשל העובדה שמדובר בפיצוי שהתקבל "יש מאין"
(שם, עמ' 277-278).

85. העד גם נחקר ממושכות על מדיניות ההשקעה בנדל"ן מניב של הקבוצה, ואישר כי היה לה קו תחתון
של 10% תשואה לנכס לשנה, לאחר הוצאות. כשעומת מול עדותו של שורקה במשפטו, כי הוא היה
מוכן להשקיע גם עבור תשואה של 5-6% וכי היתה מחשבה להציע עבור נכס המשביר בטבריה עד
3,000,000 דולר, טען שמדובר בשקר שמטרתו להכשיל אותו על רקע הסכסוך המר ביניהם. עוד טען,
כי מדיניות ההשקעה של הקבוצה היתה ידועה גם לכונס, עו"ד קנטור, וכי "כל השוק ידע את זה"
(שם, עמ' 282-283). רבינוביץ' גם אישר את הנתונים הכלולים בנ/3 שהוא טבלת עזר המציגה את
נתוני הרכישה והתשואה של נכסי המשביר הישן שנרכשו בידי הקבוצה, והמציגה תשואה שנתית שבין
10.72% (נכס המשביר באילת) לבין 13.525% (נכס המשביר בחיפה).

86. רבינוביץ' גם העיד, כי עקב מדיניות ההשקעה של הקבוצה, היא נמנעה מלהעלות את הצעתה
בהתמחרות לגבי נכס המשביר בקריית שמונה, כשסכום ההצעות עלה על 875,000 דולר, וגישה דומה
הופגה לגבי ההתמחרות בנכס של המשביר ראשון לציון, שבו הסכום הראשוני שנמכר 2,500,000
דולר חרג ממדיניות ההשקעה של הקבוצה (ת/78). עם זאת, אישר, כי במכתב לשורקה נ/4 מיום
13.2.06, שבו התבקשה עמדתו לגבי הצטרפות להשקעה בעסקאות בנכסי המשביר בטבריה ובחיפה
ציין, כי היקף העסקה בטבריה הינו 2,130,000 דולר אולם הסביר, בהתייחס לפער בין סכום זה לבין
המדיניות המוצהרת על ידו, כי מדובר בעלויות נלוות של מס רכישה, שכר טרחת עו"ד ומתווך, וכל
ההוצאות הנלוות היוצרים לדבריו תוספת של 7% לסכום (שם, עמ' 289, 318).

87. רבינוביץ' גם טען, כי חלקו לפני מס בתשלום ששילם פרימוביץ' היה 10,000 דולר, וכי מבחינתו מדובר
בסכום שהוא "צחוק ילדים". לדבריו, בעיסוקיו הקודמים כנציג מס הכנסה ובמסגרת ההתאחדות

לכדורגל, מתגלגלים כספים הרבה יותר גדולים, ומעולם לא הואשם בהתנהגות עוברת חוק. העובדה שסירב לקבל את התשלום במזומן בדולרים ועמד על קבלת שיקים שתועדו, הוצאה בגינם קבלה ושולם מס, מלמדת שלא היה צל של חשד שמדובר בעבירה על החוק, שאחרת לא היו נשמרים המסמכים. עוד לטענתו, רוב הציבור איננו יודע שההתרחשות המתוארת היא עבירה של הגבל עסקי. כהמחשה, תיאר מצב שבו שני סטודנטים מבקשים לשכור דירה, נפגשים לידה, ואחד מהם מבקש מחברו לוותר על הניסיון לשכור את הדירה תמורת תשלום (שם, עמ' 310).

ניתוח העדות וממצאים

88. יצוין, כי ההגנה בסיכומיה, התעלמה לחלוטין מכך שרבינוביץ' ייחס לנאשם הודאה בכך שהגיע להסדר מוקדם לגבי אי התמחרות עם פרימוביץ' והודיע לו על כך טלפונית. לפיכך, החלק בעדותו, לפיו בבית הקפה עצמו לא התקיימה שיחה בנוגע לאי התמחרות, טענה שאני מתקשה להאמין לה, על רקע עשייתו של ת/2 באותו מעמד, אין בה כדי לאיין את האמירה בדבר חלקו של הנאשם בעשיית ההסדר. מעבר לכך, גם אם אקבל את הטענה המשותפת לנאשם ולרבינוביץ', לפיה, קבוצתם לא התכוונה בכל מקרה להעלות את המחיר בהתמחרות, אין בכך כדי לשנות את המסקנה שמדובר בעשיית הסדר מהסוג האמור, אף אם אחד הצדדים, בסתר ליבו, אינו מתכוון לממשו. על כך יורחב בפרק הנוגע בפן המשפטי של ההכרעה. גם התייחסותו של רבינוביץ' לדברי פרימוביץ' בדבר המניע שהוביל אותו להגיע להסדר, הרצון "לפצות" את קבוצת רבינוביץ' על ההתערבות שמנעה את מכירת הנכס לקבוצה ללא התמחרות, אין בה כדי לשנות מסקנה זו. "גרסת הפיצוי" נראית לי גרסה בעייתית על רקע עשייתו של ת/2, ויש פנים לדעה שהיא גרסה שנתפרה בדיעבד על ידי הצדדים כדי לתרץ את ההסדר. בכל מקרה, רבינוביץ' לא חזר בו בשום שלב מן הטענה, שהנאשם הודיע לו על עשיית ההסדר ולו כהסדר למראית עין, ולא מצאתי סיבה שלא לקבל את גרסתו.

89. באשר לסוגיית התשלום לאחר ההתמחרות, רבינוביץ' לא התבקש על ידי ההגנה להסביר במהלך עדותו את הסתירה בין גרסתו לבין גרסת הנאשם. לפי גרסתו של רבינוביץ', כאמור, הכסף נמסר לו במישרין על ידי פרימוביץ', במשרדו, ללא תיווך של הנאשם. זאת שעה שהנאשם טען, כי התבקש על ידי רבינוביץ' להיפגש עם פרימוביץ', בלעדיו, למרות שלא היה מעוניין בכך, וכי לאחר הפגישה דיווח לו על תוכנה ומסר לו את הכסף. לא-זו-אף-זו, ההגנה בסיכומיה אף ביקשה לראות בגרסתו של רבינוביץ' תמיכה לעמדתה, לפיה, פרימוביץ' העביר תחילה 50,000 דולר במזומן ורק אחר-כך החליפם בשיקים. אינני מקבל טענה זו שכן למעט סוגיית אמצעי התשלום, אין היא תומכת בגרסת הנאשם לגבי קיום פגישה נפרדת עם פרימוביץ', שבה התנהל משא ומתן לגבי גובה התשלום. נהפוך הוא, גרסה זו תומכת, אם בכלל, דווקא בגרסת פרימוביץ', לפיה הביא עימו מראש לפגישה סכום של 50,000 דולר התואם את המדרגה האחרונה בת/2, ולא מסר את הכסף לנאשם לאחר משא ומתן לגבי גובה הסכום, שבו הציע תחילה 10,000 דולר.

90. אמנם, הנאשם, כפי שיורחב להלן, טען בעדותו, כי רבינוביץ' מנסה להטיל עליו את האחריות לניסוחו

של ת/2ב. זאת, עקב תפיסתו שהתלונה נגדו הוגשה במשותף על ידי הנאשם ועל ידי שורקה כחלק מהסכסוך ביניהם. אולם, ההגנה לא טענה כי הדיווח של רבינוביץ' על שיחתו עם הנאשם היה דיווח שיקרי. בנוסף לכך, בעצם ההודאה כי קיבל מהנאשם דיווח על מהות ההסדר שנעשה עם פרימוביץ', בשם הקבוצה, לא התנגד לו, הסכים להיפגש עם שניהם באותו עניין למחרת היום, בין ביוזמתו ובין ביוזמת הנאשם, וכן לכתוב את המסמך ת/2ב ולחתום עליו בשם הקבוצה, יש משום הודאת בעל דין מצידו של רבינוביץ' בשותפות באותו הסדר. זוהי אמירה ברורה של עד בניגוד לאינטרס שלו, בוודאי בשלב שבו טרם הוכרע דינו בהליך שהתנהל נגדו, לפיכך היא מקנה משנה אמינות לדבריו ומאפשרת לסמוך עליהם ממצאים פלייליים נגד הנאשם. אכן, ניכר, שלעד היה אינטרס ברור להקטין מחלקו שלו בעשיית ההסדר, ולהטיל חלק ניכר מהאחריות לו על שכמו של הנאשם. בהקשר זה אציין, כי לאור ניסיונו, רקעו המקצועי ותפקידו הדומיננטי בקבוצה, כפי שעלו מן הראיות, אני מתקשה לקבל את טענתו כי למעשה שימש רק כ"נשם" של תוכן הדברים בת/2ב ולא היה לו חלק פעיל בניסוחו. יחד עם זאת, לא מצאתי סיבה לקבוע כי הגרעין המרכזי של העדות, לפיו שמע על ההסדר עם פרימוביץ' מן הנאשם, הוא כוזב ושקרי.

עדות שורקה

91. שורקה שהינו איש עסקים, ישראלי לשעבר, המתגורר בארה"ב, סיפר בעדותו, כי הגיע לקבוצת רבינוביץ' בעקבות הצעתו של שגיב, שייצג אותו כרואה חשבון בבדיקה של מרכז מסחרי אותו שקל לרכוש. לדבריו, רכש נכסים יחד עם הנאשם ושותפיו, כאשר חלקו היה העמדת ההון העצמי עבור העסקאות. באשר לעסקת הנכס בטבריה, סיפר העד כי הנאשם שתפקידו היה איתור נכסים עבור הקבוצה, התקשר אליו לארה"ב, כפי שנהוג בכל עסקה, הסביר לו את טיבה וכן כי מדובר בהתמחרות (שם, עמ' 323-327).

92. לדברי העד, נכחו בהתמחרות עוד שני מתמחרים, כאשר נעשה ניסיון להוציא אחד מהם מההתמחרות בטענה טכנית, כשלדבריו ההתנגדות הצליחה. לטענתו, ההתמחרות התנהלה בין קבוצת רבינוביץ' לבין ארזים, כשרבינוביץ' נתנה הצעה אחת בודדת, ארזים נתנה הצעה ואז **"קמנו והלכנו"**. לדבריו, לא הבין את פשר הדבר מאחר שההצעה שהועלתה הייתה נמוכה מהמוסכם. עוד לדבריו, שאל את הנאשם לפשר הדבר וזה אמר לו **"אל תדאג, הכל בסדר, אני אספר לך בפעם אחרת"**. לטענתו, כבר באותה עת היה טרוד בסכסוך שלו עם רבינוביץ' והעניין "ברח לו מהראש". לפי עדותו, לאחר כשנה וחצי, פגש בבית המלון בו התאכסן בידיד משותף והלה סיפר לו, כי הגב' אורנה שגיב, אמו של שגיב, ביקשה להעביר לו מסר שלא יחשוב ש"בר הוא כזה בסדר, הוא גם עבד עליך באיזה 50,000 דולר". העד זימן אליו את הנאשם וביקש את הסברו לטענה (שם, בעמ' 328).

93. לדבריו, סיפר לו הנאשם, כי לאחר שהקבוצה נכנסה להתמחרות, התקשר רבינוביץ' לכונס הנכסים וביקש את פרטי המתמחרים האחרים וקיבל את הפרטים של ארזים. או אז, התקשרו רבינוביץ' לארזים, והם קבעו פגישה לפני ההתמחרות בבית קפה. לפגישה הגיע **"אותו בחור מארזים"** שלדברי העד, עד

היום לא ראה אותו ואינו מכיר אותו וכן כנראה גם אחיו. באותה פגישה, שנוהלה ע"י רבינוביץ', הם הגיעו להסכם "יאיר מציע לו שהם יכנסו למכרז למראית עין והם יסוגו מזה כי הבחור מארזים מאד רצה את המקום... ואז הם עושים שידרוג שאם אתה תקנה זאת אומרת יאיר אומר לו אם אתה תקנה דוגמא את הנכס במיליון דולר אתה תיתן לי מאה חמישים אלף דולר, תקנה במיליון וחצי דולר, תיתן לי שבעים וחמישה אלף דולר, כמה שהקונה יזכה בו במחיר גבוה יותר הוא ישלם פחות ליאיר... בר מסר לי את זה שהגג הם סיכמו על מאה וחמישים אלף דולר. בר... גם אמר שיאיר הוציא חתיכת נייר, כתב את התנאים של השדרוג הזה, נתן לבחור מארזים לחתום ושמר את זה בכיס ולא השאיר COPY" (שם, בעמ' 329). העד ציין, כי התחייבותו של רבינוביץ' תמורת התשלום הייתה "שאנחנו נמצא מהמכרז כבר בהתחלה ולא נרים את המחיר. לדוגמא נגיד שהמכרז... מתחילים במיליון ₪ לדוגמא אנחנו לדוגמא החלטנו לקנות את זה בשתי מיליון, אז אנחנו לא נקנה בשתי מיליון, הוא יגיד מיליון אנחנו נגיד מיליון ואחד, הוא יגיד מיליון ושתיים, אנחנו נצא ולא נמשוך... וככה הוא יזכה במחיר הכי נמוך" (שם, שם).

94. לדברי שורקה, הנאשם סיפר לו בהמשך, כי ארזים היתה חייבת לקבוצה 150,000 דולר "כי יצאו ממש בהתחלה רק למיטב זכרוני, נתנו מחיר אחד והבחור (פרימוביץ') לא רצה לשלם". הנאשם סיפר לו, כי יום אחד קיבל טלפון מפרימוביץ' שהזמין אותו לפגישה בבית הקפה ונתן לו מעטפה ובה 50,000 דולר ואמר לו "זה כל מה שתקבלו ואל תפנו אלי יותר". הנאשם סיפר לו שלקח את המעטפה, לא פתח אותה, הביא אותה למשרד ושם פתחו אותה וראו שיש בה 50,000 דולר (שם, בעמ' 330).

95. שורקה מסר כי בעקבות סיפורו של הנאשם, ביקש להגיש תלונה ושכר את שירותיו של ניצב בדימוס יוסי סיטבון כדי להגיש תלונה נגד רבינוביץ'. שורקה הוסיף, כי במסגרת הליך גילוי מסמכים שהתקיים במהלך הבוררות, שעניינה הסכסוך בינו לבין רבינוביץ', הגיעה לידיו חשבונית של רבינוביץ' (ת/2(ד)), שבה צויין סכום מסוים תמורת "ויתור על עסקת המשביר בטבריה". בעקבות אותו מסמך, נפגש עם בר יחד עם סיטבון כדי לשכנע אותו להצטרף להגשת תלונה נגד רבינוביץ' תוך שבר ישמש "עד מלך" (הכוונה לעד מדינה) נגד רבינוביץ', אולם, בר סרב ואמר ש"בחיים לא אעיד נגד רבינוביץ'". עם זאת, הנאשם הסכים לדבריו, להגשת התלונה אך ביקש שיעשו את המירב, כדי שגם הוא לא יועמד לדין. לדברי שורקה, אלמלא האישור של הנאשם לא היתה התלונה מוגשת (שם, עמ' 332, 333).

96. שורקה תיאר את יחסיו עם רבינוביץ' כ"גרועים ככל שיכולים להיות" וטען, כי רבינוביץ' ניסה לתפור לו תיקים במשטרה. בין היתר, מסר מידע על כך שהוא ובר נתנו שוחד לראש עיריית נהריה והדבר הוביל לחקירתו ביאח"ה. לדבריו, כל דבר שיוכל לעשות לרבינוביץ' מבחינה חוקית, יעשה. אולם, לנאשם נגרם לטענתו עוול משווע (עמ' 324-326).

97. בחקירתו הנגדית אישר שורקה כי מדיניות ההשקעות של הקבוצה לצורך רכישת נדל"ן מניב היתה עמידה על תשואה מינימלית של 10%, אף כי לדבריו היו מקרים חריגים שלנכס היה יתרון אחר

(UPSIDE בלשון), שהביא בסופו של דבר לתשואה גבוהה יותר, ולכן הצדיק רכישה בתשואה נמוכה יותר. עם זאת, אישר שהתנגד לרכישת נכסים כמו מרכז מסחרי בראש העין או תחנת דלק ביפו, שהציעו תשואות נמוכות יותר (שם, עמ' 354, 356). כדוגמא לחריגים של רכישה בתשואה נמוכה יותר, הצביע על תחנת דלק בחדרה שהיה לה חוזה ארוך טווח עם חברת דו-אלון וכן רישיון להקמת עסק לשטיפת מכוניות. שורקה אישר, כי יש לו סכסוך מר עם רבינוביץ' שהחל בשנת 2005, שעה שרבינוביץ' הציג בפניו בנ/4 דרישה להציב הון עצמי של 40% לרכישת נכסי המשביר בחיפה ובטבריה. זאת, שעה שעל פי ההסכם הקיים ביניהם ההון שהוא נדרש להעמיד היה 20%. שורקה, שלדבריו לא קיבל כל פרטים על אותם נכסים, הבין כי אפיקי S.I.G. כבר הגישה הצעה לרכישת הנכסים מבלי לידע אותו וכי כוונת רבינוביץ' ובר באותה עת, היתה לעקוף אותו ואת ההסכם הקיים ולרכוש את הנכסים בלעדיו, שכן שיגר לרבינוביץ' את המכתב בנ/6. רבינוביץ' במענה, במכתבים בנ/7 ו-בנ/8 הכחיש את טענות שורקה. טען, כי שורקה עצמו ביצע עסקאות שעקפו את השותפות והטענות ההדדיות הובילו בסופו של דבר לבוררות ביניהם (שם, בעמ' 361-367).

98. שורקה אישר כי התלונה הראשונה נגד רבינוביץ' הוגשה למשטרה ונסגרה מחוסר ראיות או מחוסר עניין לציבור ואז פנה לרשות להגבלים עסקיים, תחילה באמצעות ניצב בדימוס סיטבון ואח"כ באמצעות עו"ד דרור מתתיהו ממושרד גולן-דמרי. לדבריו, הגיע אליו החוקר חמי מרקוס מרשות ההגבלים העסקיים שנפגש עמו ב-8.6.09 בבית קפה במרינה בהרצליה ואח"כ המשיכה השיחה בדירתו של שורקה (עמ' 385-393) (ת/118-ת/121). שורקה אישר, כי האשים בפני הרשות להגבלים עסקיים את רבינוביץ' בקבלת "שוחד" בקשר לעסקת המשביר בטבריה, וכן שהתלונן במשטרה כנגד רבינוביץ' ושגיב בינואר 2010, על העלמות מס בסכומים גבוהים (נ/14), תלונה שנגנזה. עוד אישר, כי התלונן בפני מועצת רואי החשבון כנגד בנו של יאיר רבינוביץ', רואה חשבון אייל רבינוביץ', על רישומים כוזבים בספרי הקבוצה.

99. באשר לגרסתו לגבי אופן התנהלות ההתמחרות, עומת שורקה עם סתירות בין האמור בפרוטוקול ההתמחרות ת/13, לבין גרסאותיו בחקירותיו במשטרה, הן לגבי חלקה של קבוצת דרעי בהתמחרות והן לגבי התנהלותה של קבוצת רבינוביץ'. שורקה אישר, כי בניגוד לגרסתו בחקירה, עולה מן הפרוטוקול כי קבוצת דרעי אכן המשיכה להשתתף בהתמחרות ולא נפסלה מראשית, אך טען כי מדובר בהבנה מוטעית וכי לא היתה לו כל סיבה לשקר בעניין. עוד אישר כי עולה מהפרוטוקול, שבניגוד לדבריו בחקירה, קבוצת רבינוביץ' לא הציעה כל הצעה ולא נתנה הצעה אחת כפי שטען. כמו-כן, לא נטשה את ההתמחרות במהלכה אלא נשארה שם עד סוף ההתמחרות. שורקה הגיב על כך באומרו **"אני לא יודע אם זה זיכרון, אני חושב שבמצב הכי גרוע זה אי הבנה, ככה הבנתי והיה משהו אחר"**. הוא גם עומת עם העובדה שכבר בחקירתו ברשות בשנת 2009 עומת עם הפרוטוקול ועם טענתו שקבוצת רבינוביץ' נתנה הצעה אחת ועזבה את ההתמחרות ועמד על כך שמה שכתוב בפרוטוקול איננו מדויק. על כך השיב **"אני משום מה זוכר את זה כך, אבל אני לא יכול להתווכח עם פרוטוקול. אם אתה אומר ככה, אז זה קרה כמו שהפרוטוקול אומר ולא כפי ששורקה אומר"** (שם, עמ' 410-406).

100. שורקה גם עומת עם העובדה, שעל פי גרסתו בחקירה, הנאשם אמר לו שרבינוביץ' החתים את פרימוביץ' על הסכם מדורג, לפיו רבינוביץ' ייסוג בהתמחרות ולא יתחרה בה על אף שת/2 אינו כולל

התחייבות כזאת. שורקה הגיב "אני אומר לך מה שמעתי וזה מה שמסרתי. הייתי שם? לא. ראיתי? לא. את המסמך הזה גם ראינו כמה שנים אחר-כך". שורקה גם אישר, כי המסמך ת/2ד שקיבל במסגרת גילוי המסמכים מרבינוביץ', מתייחס במפורש לווייתור על עסקת המשביר בטבריה ואינו מוסווה כחשבונית עבור שירותי ייעוץ, כפי שטען בתלונתו ברשות ההגבלים נ/11, ולפיכך אינו יכול להוות את אותו "אקדח מעשן" שלו טען, ואשר הביא אותו להגשת התלונה. עוד עומת עם העובדה, שהנאשם הכחיש כי שורקה הציג לו את אותה חשבונית לפני הגשת התלונה. שורקה אישר גם, שיכול להיות, כי בשל הויכוח עם רבינוביץ', "העצים" דברים מסויימים (שם, בעמ' 406-418).

101. שורקה התבקש להסביר מדוע, על אף שהגיע במיוחד מארה"ב להתמחרות, לא התעניין במשך כשנה וחצי, מדוע הקבוצה הגישה לשיטתו רק הצעה אחת ועזבה את ההתמחרות ולא שאל על כך את הנאשם. העד נימק זאת בגילוי התרמית של רבינוביץ' ושל בנו כלפיו, שהטרידו אותו יותר. שורקה אף עומת ארוכות עם האפשרות שלא מסר דיווח מדוייק על הדברים ששמע, לטענתו, מהנאשם וכן, על האפשרות שהתשלום מפרימוביץ' היה בגדר פיצוי, לאחר שכבר הבין שקבוצת רבינוביץ' לא תשתתף בהתמחרות, משום שמחיר הנכס בטבריה אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות ההשקעות של הקבוצה ולא בגדר תשלום על אי התמחרות. על כך השיב "אולי רבינוביץ' באמת לא חשב ללכת... לכן הוא הלך וניסה לגזור קופון... אומר לו אני לא מתחרה תן לי קופון תן לי פיצוי... יכול להיות אני לא יודע. יכול להיות שאני מכל הכעס לא יודע מה לחשוב, אני יודע דבר אחר. אני את זה לא המצאתי אני לא חשבתי והמצאתי את כל הסיפור" (שם, בעמ' 418-425). עם זאת, בחקירתו החוזרת חזר על כך "שמה ששמעתי מבר שהם ישבו בבית הקפה ושהיה, הם עשו שדרוג, רבינוביץ' ביקש ממנו כסף, על מנת שלא להשתתף בזה והם עשו איזה שדרוג של תשלומים, שרבינוביץ' הוציא נייר, כתב בכתב ידו את השדרוג, ההוא חתם אותו, הכניס לכיס והלך הביתה" (שם, בעמ' 427). שורקה גם אישר בסיום עדותו כי אכן נשפט בארה"ב על מסירת דיווח כוזב בעבירות מס, זאת לטענתו, לאחר שסרב לתת שוחד לממלאי תפקידים שם (שם, בעמ' 429).

102. בסיום דבריו, ביקש שורקה סליחה מהנאשם "שאפילו אם לא טעיתי זה לא מגיע לו", ופנה לבית המשפט באמירה נרגשת שלנאשם נגרם עוול "האדם הזה חייב ללכת חופשי, זה לא נכון, זה לא צודק, אפילו במחיר למסר, שכל העולם שמכיר את זה אומרים הוא שהחליט בשלב מסוים להגיד את כל האמת ולכל האורך" (שם, בעמ' 427).

ניתוח העדות וממצאים

103. אכן, מקובלת עליי עמדת ההגנה, כי קשה לסמוך ממצאים עובדתיים מפלילים כלפי הנאשם על עדותו של שורקה. זאת, הן מחמת "סכסוך הדמים" בינו לבין רבינוביץ' והעוינות הרבה, עד כדי שנאה שגילה כלפיו ואשר דומה כי הביאה למוכנות מצידו להפלילו בכל מחיר, הן מחמת הסתירות הרבות בעדותו אל מול גרסאות שמסר במשטרה ולמול ראיות אובייקטיביות שהוצגו לו, הן מחמת הצהרתו שלו כי הוא סובל מקשיי זיכרון והן מחמת המועד המאוחר והבלתי מוסבר, שבו ניסה לברר מה קרה בהתמחרות,

על אף שנכח בה.

104. לפיכך, וכפי שציינתי לפרוטוקול גם לאחר מסירת העדות, הייתי מתקשה לקבוע ממצאים מפלילים כלפי הנאשם, רק על סמך הדיווח של העד על השיחות שהיו לו עם הנאשם, לגבי מהלך הדברים ולגבי תוכן ההסדר. יחד עם זאת, בנתונים הבאים יש כדי לחזק במידת מה את הראיות המפלילות נגדו: ראשית, הנאשם אינו חולק על כך שהוא זה שדיווח לשורקה על מהלך הדברים, כולל קיומו של המסמך ת/2 והפיצוי ששולם בעקבותיו, על אף שחלק בעדותו על תוכן הדיווח עליו העיד העד (ראו דבריו בת/2, ש' 333-336; ש' 464-469). שנית, ההסכמה שנתן בסופו של יום לשורקה להגשת התלונה נגד רבינוביץ', אמנם תוך כדי הסתייגות שאין בדברים משום עבירה פלילית.

הנדבך השני - המסמך ת/2

105. אין חולק כי פרטי ההסכמה בפגישה בבית הקפה הועלו על הכתב במסגרת המסמך ת/2. הנאשם אשר נכח בפגישה, לא הכחיש, כי היה מודע לעצם התייעוד שבוצע במסמך הכולל תשלום מדורג, וכן הבין את מהותו והיה מודע לחתימת הצדדים עליו (ת/2 שורות 150-148; שורות 218-204; ש' 472-470).

106. עצם העובדה שהצדדים מצאו לנכון להעלות את ההסכמה ביניהם על הכתב ואף טרחו לחתום עליה, מלמדת כי מדובר במסמך בעל טיב מחייב. למרות הטענה שהמסמך נעשה בחופזה תוך כדי הליכה להתמחרות, ניכר שהחותמים עליו הקדישו מחשבה לפרטי מדרגות התשלום שנקבעו בו. בנוסף, עולה מן המסמך, כי הצדדים ניתחו מספר תרחישים ובהן האפשרות שלא יהיה מתחרה שלישי, ולעומתה אפשרות שקבוצת דרעי תשתתף בהתמחרות, אך לא תעלה את הצעתה מעבר לסכום בו הסכימה לרכוש את הנכס בעבר. בנוסף, התייחסו הצדדים במסמך לצורך באישור בית המשפט לתוצאת ההתמחרות והתנו את התשלום בכך.

107. אמנם, ניתן להסיק, כי המספרים במסמך נרשמו במידה מסוימת של חיפזון, והדבר מתבטא בכפילות בחלק מהסכומים באופן שהסכום הגבוה בכל מדרגה זהה לסכום הנמוך במדרגה הבאה. אותה כפילות באה לידי ביטוי במחלוקת שהתעוררה בין פרימוביץ' לבין הנאשם, בשלב המימוש והגבייה, האם התשלום שאותו חב פרימוביץ' לקבוצת רבינוביץ' הוא 50,000 דולר (בהתייחס למדרגה שבין 2,250 עד 2,300) או 75,000 דולר (בהתייחס למדרגה של 2,200 עד 2,250). אולם, כפילות זו, אינה יכולה לבטל את האופי המחייב שאותו מבטא המסמך. יצוין, כי המסמך עצמו נשמר על ידי רבינוביץ' במשרדי הקבוצה וכי, כעולה מעדות פרימוביץ', הנאשם נסמך עליו בעת שבא לגבות את התשלום.

108. מעבר לכך, התניית ביצוע התשלום במסמך, באישור הזכייה על ידי בית המשפט, מלמדת על כוונת הצדדים להבטיח שפרימוביץ' יזכה בהתמחרות. בנוסף, האופן המדורג של התמורה הכספית, העומד

ביחס הפוך למחיר הסופי שבו יירכש הנכס, מלמדת על הסכמה שככל שהמחיר בו יזכה פרימוביץ' בנכס יהיה נמוך יותר, כך תגדל התמורה שיקבלו הנאשם ושותפיו. קביעה זו אינה יכולה להתיישב עם הגרסה שמדובר בפיצוי מטעמי "ייסורי מצפון" שאותו ביקש פרימוביץ' לשלם לקבוצת רבינוביץ', לכאורה ללא קשר לזכייתו בהתמחרות. בנוסף, מלמד אותו יחס הפוך על כוונת המסמך לייצר תמריץ לנאשם ולשותפיו, להביא לכך שפרימוביץ' יזכה בהתמחרות במחיר הנמוך ביותר האפשרי.

109. בנוסף, קביעת התמורה הכספית הגבוהה ביותר במסמך, דווקא למצב שבו אין מציע שלישי, משתלבת עם ניסיון של שתי הקבוצות לפסול את השתתפותה של קבוצת דרעי בהתמחרות (ת/13 עמ' 1). השימוש במונח "אם אין שלישי" מצביע על כך שהצדדים למסמך כיוונו לכך שתתקיים התמחרות שבה ישתתפו לכל הפחות שניהם וכי אין המדובר במסמך שכל מטרתו לתעד "פיצוי" בגין "לקיחת העסקה".

הנדבך השלישי - מימוש המסמך וגביית התשלום

110. אין חולק כי קבוצת רבינוביץ' קיבלה לידה, בסופו של יום, שני שיקים ת/68 ו-ת/69 שסכומם המצרפי (לפי שער הדולר באותה עת) מגיע ל-50,000 דולר בתוספת מע"מ. סכום זה זהה לסכום המופיע בת/2, לצד המדרגה שבין 2,250 עד 2,300. אותם שיקים משוכים על שמה של "טוונטי הנדרד", שהנאשם היה בעל זכויות בה כמפורט לעיל. עוד אין חולק, כי בגין אותם שיקים הוצאה חשבונית (ת/70, ת/2ב). למעשה, אין חולק כי הכסף שולם על ידי פרימוביץ' בהמשך לפגישה בבית הקפה ולזכייתו בהתמחרות, והמחלוקת של הצדדים מתמקדת במהות התשלום ובשייכותו להסדר.

111. אין גם חולק, כי היוזמה לפנות לפרימוביץ', בעניין התשלום, היתה של רבינוביץ' ושל הנאשם. גרסת הנאשם היא, כי פנה לפרימוביץ' בדירבון של רבינוביץ' וביוזמתו. אולם, אין חולק, כי מי שקיבל את הכסף לידי היה הנאשם. בעניין זה, אני מעדיף את גרסת פרימוביץ' לפיה, היה דין ודברים בינו לבין הנאשם, בעניין הפער בין המדרגות הרלוונטיות, וכתולדה מכך, הסכום שיש לשלם (50,000 דולר לעמדת פרימוביץ' 75,000 דולר לעמדת הנאשם). בעניין זה, אני דוחה את גרסת הנאשם לפיו, הסכום ששולם בסופו של יום היה תולדה של משא ומתן ב"שיטת מצליח" שלא היה לו קשר לת/2ב. לניתוח גרסת רבינוביץ' בעניין שאינה מסייעת להגנה ראו פסקה 89 לעיל. ההגנה שביקשה מבית המשפט לאמץ את גרסת פרימוביץ' בכל הנוגע לכך שמדובר היה בפיצוי וולונטרי ולא בתשלום פרי הסדר, לא השכילה להסביר מדוע ישקר פרימוביץ' דווקא בעניין זה, וגם הנאשם שגילה גישה אוהדת כלפי פרימוביץ', לא נתן לכך כל הסבר. מעבר לכך, גרסת פרימוביץ' מתחזקת בעובדה שבפגישה עם הנאשם, הוא שילם לו סכום נוסף של 5,000 דולר במזומן. כסף זה הומר בהמשך בשיק לפקודת טוונטי הנדרד הכולל מע"מ (ת/38 על סך 24,832 ₪ וכן חשבונית טוונטי הנדרד ת/47 על סך 21,500 ₪); חשבונית ת/72 המתייחסת לסכום המע"מ בגין הסכום שבחשבונית ת/47 וקבלה ת/73 המתייחסת לשיק (ת/38). לא ניתן על ידי הנאשם כל הסבר לתשלום סכום נוסף זה, התומך בגרסת פרימוביץ' ואינו מתיישב עם גרסתו לגבי נסיבות המשא ומתן והתשלום.

הנדבך הרביעי - תיעוד העסקה בחשבונית ובכרססת הנהלת החשבונות של הצדדים

112. בגין הסכומים שהתקבלו מפרימוביץ', בעקבות הפגישה עם הנאשם, צוין בחשבונית ת/70 (זהה לת/207) כי מדובר ב"תמורה בגין ויתור על עסקת משביר טבריה". אותה עסקה נרשמה בצורה דומה גם בכרססות הנהלת החשבונות של שתי החברות (טוונטי הנדרד וארזים). רבינוביץ' בעדותו ציין, כי לא היה כל ניסיון הסתרה ולכן במסמכים נרשמה בדיוק מהות העסקה (ראו עדותו בעמ' 292). כיתוב זה מחדד את המסקנה, כי ההסדר שנעשה בין הצדדים משקף ויתור על התמודדות בהתמחרות מצד קבוצת רבינוביץ' ולא פיצוי וולונטרי מצידו של פרימוביץ'. אמנם, אין חולק שהרישום לא בוצע על ידי הנאשם, שכן מי שעסק בכל נושא הנהלת החשבונות היה רבינוביץ'. רבינוביץ' גם אישר, כי הוא אחראי על המלל הרשום בחשבוניות (עדותו עמ' 290-291). אולם, עצם העובדה שרבינוביץ' שרשם את ת/207 וחתם עליו, תיאר באופן זה את מהות העסקה ומהות התשלום, מלמדת על מהות ההסדר שנעשה בין הצדדים.

113. ההגנה מבקשת להיתלות בסוגיית התיעוד הנוגע להגדרת מהות התשלום שהתקבל מפרימוביץ' בת/34. מדובר באסופת מסמכים המתייחסת לחלוקת הרווחים מתוך הקבוצה ממכירת חלקה בנכס המשביר בחיפה. במסגרת זו נעשתה גם התחשבות לגבי התמורה שנתקבלה מארזים. בגין הנכס בטבריה, בנספח B של המוצג, מופיע סעיף שכותרתו "סה"כ הכנסות שנתקבלו מפיצוי עסקה" ובמסמך נומרטור ו/63 מצוין "משיכות רבינוביץ' (בגין פיצוי שנתקבל)". ההגנה גם מפנה להתייחסותו של רבינוביץ' למוצג זה בחקירה נגדית וטוענת, כי הגדרת אותם כספים חוסה תחת המונח "פיצוי".

114. אינני מקבל את הטענה. יצוין, כי התיעוד האמור מתוארך לחודש אוגוסט 2007, שעה שהחשבוניות ת/207 ות/70 המתעדות את התשלום בזמן אמיתי, הן מתאריך 29.6.06, והן מתייחסות במפורש לתמורה בגין "ויתור על עסקת המשביר בטבריה". יתרה מכך, הנאשם בגרסתו בת/2, כלל לא אפיין את התשלום שהתקבל מפרימוביץ' כ"פיצוי". כך, שככל שהוא נתלה היום באפיון התשלום בת/34 כ"פיצוי", מדובר בגרסה כבושה ומאוחרת, כשלכבישה לא ניתן כל הסבר ממשי ולפיכך משקלה מועט עד אפסי. לא-זו-אף-זו, השימוש במונח "פיצוי" אינו מעלה ואינו מוריד לענייננו. משמעותו המילולית של המונח "פיצוי" היא "תשלום, הטבה, שכר, גמול, תגמול, החזר חובות, תיקון עוול" (ראו: net/מילון-אבן שושן). מונח זה אינו מוציא מגדר משמעותו גם תשלום בגין הימנעות מתחרות, כפי שנעשה במקרה נשוא הכרעת הדין.

115. בענייננו, המינוח הראשוני שנעשה בתיעוד החשבונאי בקשר לתשלום, הן על ידי רבינוביץ' והן על ידי פרימוביץ', היה "ויתור על העסקה". העובדה שהיא הוגדרה בשלב מאוחר יותר כ"פיצוי", אינה מעלה ואינה מורידה. יתר על כן, כפי שצוין לעיל, הנאשם עצמו לא היה צד להגדרת מהות התשלום בשני המקרים. לכן, אינו יכול להיתלות היום בהגדרה המאוחרת, כדי לטעון כי מלכתחילה סבר כי מדובר ב"פיצוי".

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

116. הנאשם, יעקב בר, שהיה העד היחיד מטעם ההגנה, סיפר בעדותו על הרקע שהביא אותו לעסוק בתחום הנדל"ן המניב, וציין כי מעולם לא רכש נכס הנושא פחות מ-10% תשואה, משום שלדבריו לא ניתן לשרת את חוב המימון לבנקים עם תשואה נמוכה יותר כאשר היקפי המימון הם בין 70%-80%. הוא הציג דוגמאות לעסקאות שעשה המוכיחות כלל זה - נ/17. לדבריו, הכיר את רבינוביץ' באמצעות חבר, סוכן ביטוח, והציג לו עסקה שאיתר בהיקף של 3,500,000 דולר. רבינוביץ' התלהב ממנה, ובאמצעות קשריו עם הבנקים, השיג כמעט 100% מימון לעסקה מהבנק. עסקה זו הייתה הפתיח לרקמת השותפות ביניהם שעסקה ברכישת נדל"ן מניבים. רבינוביץ' ייצג מבחינתו את האליטה העסקית, הווה מבחינתו "אורים ותומים", בשל רקעו כנציב מס הכנסה בעבר, וקשריו הטובים עם הבנקים ועם הרשויות (עמ' 439-441).

117. הנאשם ציין, כי תפקידו בקבוצה היה לאתר עסקאות, לנהל משא ומתן, לבדוק את המצב המשפטי של הנכס, את מצבו התכנוני, את שוויו וכן לנהל משא ומתן עם המוכר, כאשר לעיתים חתם לבדו על זיכרון הדברים בשם הקבוצה, ובהמשך דאג לחתימת החוזה (עמ' 441-442).

118. לדבריו, הכיר את שורקה באמצעות שגיב. הוא ציין, כי העיקרון המגולם בנ/2 היה ששורקה מביא את ההון העצמי לעסקאות, ואילו הוא ושאר חברי הקבוצה ממנפים אותן או מממנים אותן דרך הבנק לפחות ב-80%, ומבצעים את הניהול השוטף. הנאשם פרש בהרחבה את הנסיבות שהביאו לסכסוך בין רבינוביץ' לבין שורקה, שעילתו סירובו של רבינוביץ' לדרישת שורקה לתת מימון ביניים לשיפוץ מלון קרלטון בנהריה. מכאן, הלכו הדברים והידרדרו, עד שרבינוביץ' ושורקה לא יכלו, לדבריו, להסכים ביניהם "אפילו על רכישת בקבוק מים". לדבריו, הוא הפך לדמות המפשרת והמגשרת בין השניים, שהחליטו לדבריו "השמיד" זה את זה, וספג את ה"ריקושטים" משני הצדדים. הנאשם תלה את עיקר האשמה בהתנהגותו של רבינוביץ' כלפי שורקה, שנתן לקבוצה סכומי כסף שבין 150 ל-170 מיליון ₪, שלא ציפו להם, כהון עצמי. אולם כשהראשון הגיע למסקנה שהוא גדול מספיק ואינו נזקק לו עוד, החליט לפרק את השותפות עם האחרון (עמ' 445-447).

119. הנאשם הוסיף, כי על רקע עמדתו שיש להחזיר לשורקה סכום כסף שהעביר לצורך השקעה שלא מומשה, האשים אותו רבינוביץ' בגניבת הכסף. זאת, לדבריו, כתרגיל שנועד לשלול ממנו את זכות החתימה בחברה המשותפת, והוא פוטר מהקבוצה בתחילת 2007. בהמשך לכך, התחיל לעבוד עם שורקה למשך כשנה וחצי. אולם, אז עזב גם אותו, בשל הסכסוך בינו לבין רבינוביץ' שהפך להיות טוטאלי, כששורקה היה עסוק כל כולו בהגשת תלונות למס הכנסה, למשטרה ולגורמים אחרים כנגד רבינוביץ' (עמ' 446-449).

120. באשר לעסקת המשביר בטבריה, ציין הנאשם, כי שמע עליה לראשונה מפיו של רבינוביץ', שאמר לו כי נמסר לו מפי הכונס שקיים נכס נוסף של המשביר שלא עמד קודם לכן למכירה. לדבריו, בדק את פרטי הנכס בעירייה ואת החוזים, והוגשה הצעה לרכישת הנכס מטעם הקבוצה. הנאשם מסר כי התנהל משא ומתן עם הכונס, כאשר ההצעה התחלתית היתה 1,750,000 דולר, וההסכמה הסופית שקיבלה גם את אישור הבנק הנושה היתה על סך 2,025,000 דולר. סכום זה הבטיח לקבוצה את התשואה של 10% שבה היתה מעוניינת. תוך כדי המשא ומתן התגלה שקיים קונה אחר, הכוונה לקבוצת דרעי שנתנה הצעה והפקידה סכום של 10% מההצעה אצל הכונס. לטענתו, הכונס תכנן לחלט את הפיקדון של קבוצת דרעי, כאשר ביחס עם הצעת קבוצת רבינוביץ', יתקבל הסכום שבו הבנק היה מעוניין.

121. הנאשם טען, כי ההתנהלות מול הכונס נעשתה כולה מול רבינוביץ' וכן מול עו"ד מטעם הקבוצה. לאחר שהתקבלה הטיוטה מטעם הכונס באמצעות עו"ד עומר גדיש והכונס כבר אישר את חתימת החוזה, הוא מסר לרבינוביץ' שהגיע מציע נוסף המציע 2,050,000 דולר. דבר זה עורר את כעסו של רבינוביץ', אשר נפגע מהתנהלותו לנוכח קשריו הטובים עמו.

122. באשר לפגישה שקדמה להתמחרות, מסר הנאשם, כי ערב קודם לכן קיבל טלפון ממזכירתו של רבינוביץ' סוזי, שהודיעה לו שרבינוביץ' קבע פגישה בבוקר בבית הקפה בשדרות רוטשילד, בסמוך למשרדי הכונס וזימן אותו לפגישה. כששאל על נושא הפגישה, אמרה לו שיש מציע שצריך לבוא ורוצה להיפגש איתם והפנתה אותו לרבינוביץ'. לדבריו, התקשר לרבינוביץ' וגם הלה אמר לו שאיננו יודע מה מטרת הפגישה, אך יש מציע שמבקש להיפגש איתם.

123. הנאשם מסר, כי לפגישה הגיע פרימוביץ' ושאל אם הם מעוניינים בשותפות עימו וציין כי הוא יודע, דרך הכונס, מה היתה הצעת המחיר שהגישו וכן את העובדה שהם עמדו ערב חתימה של חוזה עמו. לדבריו, פרימוביץ' ציין כי הוא מוכן להוסיף עוד 300,000 דולר להצעה. משום שהדבר כדאי מבחינתו. הנאשם הוסיף כי הוא ורבינוביץ' אמרו לו "שבמספרים האלה זה לא מעניין אותנו" וציינו, כי אינם מוכנים להציע הצעה מעבר למחיר עליו הסכימו עם הכונס. הנאשם המשיך והעיד "לפי דעתי, הוא (פרימוביץ') הרגיש אי נוחות ואז תוך כדי שהבנו שאין בינינו שום חיבור, הוא קם ואמר 'אם אני אזכה אני אתן לכם משהו' וכשהוא שלף את המשהו הזה, יאיר ככה קפץ לו על המשפט הזה ושאל 'מה זה המשהו?'". לדבריו, בעקבות אמירה זו, פנה אליו רבינוביץ' ואמר לו "רגע, רגע, בוא נדבר" (שם, בעמ' 458). כתוצאה מאותה התדברות גובשה הנוסחה שבאה לידי ביטוי בת 2/ב. אותו מסמך שורבט תוך כדי עריכה והם חתמו עליו בדרך להתמחרות.

124. הנאשם הכחיש, כי היה לו חלק בניסוח המסמך, אף כי לא הכחיש ידיעה כללית לגבי תוכנו "אני בכלל באתי לעסקה. אותי לא עניין שותפות... וכשראיתי שזה לא הולך, אז בכלל איבדתי עניין, זה הכל היה תוך כדי הליכה. ש. אבל ידעת? ת. ידעתי את המסמך. ברור. אני גם הצהרתי עליו שנחקרתי... אבל לא הייתי מודע למספרים שהם עשו כי זה היה תוך כדי הליכה ביניהם" (שם, בעמ' 459).

125. הנאשם הכחיש בתוקף את דברי רבינוביץ' בעדותו, כפי שהוצגו לו על ידי התובעת, לפיהם הנתונים בת/2 הוקראו לו על ידי פרימוביץ' והנאשם והם שיקפו סיכום מוקדם ביניהם, אותו רק רשם. לטענתו, כלל לא היתה לו דרך להגיע לפרימוביץ' וכי התקשורת היחידה התקיימה בין רבינוביץ' לבין פרימוביץ', שרבינוביץ' קיבל את פרטיו מהכונס. לדבריו, האפשרות שהוא ינסח את המסמך ורבינוביץ' רק יחתום עליו, היא מופרכת. לטענתו, רבינוביץ' הגיע למסקנה שהוא ושורקה קשרו קשר יחדיו להתלונן נגדו. לדבריו, רבינוביץ' ושורקה חרטו על דגלם, להרוס אחד את הקריירה של משנהו. לכן, לרבינוביץ' לא היה אכפת לפגוע בו בעדותו ובלבד ששורקה יפגע.

126. הנאשם גם שלל את דברי פרימוביץ' בעדותו, במענה לשאלות בית המשפט, לפיהם הכוונה בהסדר עם קבוצת רבינוביץ' היתה שהקבוצה לא תתמודד באופן אמיתי בהתמחרות, ותמורת זאת פרימוביץ' ישלם לה לפי המדרגות שנקבעו במסמך ת/2. לדבריו **"לא היה ולא נברא, בוא אתה מדבר פה על אנשים עם ניסיון, עם נציב מס הכנסה, עזוב אותי אבל יש לך פה את הדמות האלוהית מבחינתי נציב מס הכנסה, הוא היה עושה דבר כזה? עבירה בשביל זוטות, דבר כזה?"** (שם, בעמ' 491). לטענתו, פרימוביץ' הגיע להסדר טיעון שבו הודה בעבירה מטעמי כדאיות, וכדי להמנע מניהול מלחמה ומתשלום של מאות אלפים לעורכי דין. עם זאת, ציין, כי הוא עצמו ניהל משא ומתן עם התביעה אך סרב להליך פלילי **"כשדיברו איתי על הליך פלילי אמרתי פה אני לא אהיה, זה לא משנה הכסף. אתה מבין? זה אנשי עסקים"** (שם, בעמ' 421).

127. הנאשם שלל נחרצות את הטענה לפיה, בפגישה עם פרימוביץ' ניתנה על ידו ועל ידי רבינוביץ' התחייבות שלא יעלו בהתמחרות הצעה מעבר לסכום המקורי שהציעו לכונס עבור הנכס - 2,025,000 דולר, ובתמורה יקבלו ממנו את הכסף שהוא הציע **"לא היה ולא נברא. אל"ף, זה לא דרכינו. מעולם לא עשינו בכל העסקאות שעשינו ועשינו עסקאות למעלה ממיליארד אולי וחצי שקל ... אנחנו מודעים לחוק. לפחות אני... 30 שנה בתחום הזה. ואף פעם לא הלכתי להתמחרות וספסרתי או אמרתי 'בואו תנו לי ותציעו לי'. מה גם שיאיר היה שם, נציג מס הכנסה, האורים ותומים של החוק לפחות בעיניי, לא עשה את זה"** (שם בעמ' 462-463).

128. באשר להתנהלות בתוך ההתמחרות טען הנאשם, כי לא היה מעורב בהתנגדות שהגיש עו"ד מרדלר מטעם הקבוצה, לגבי השתתפותה של קבוצת דרעי, וטען כי לא היה לו שום מושג בעניין ולהבנתו, מרדלר הצטרף למהלך שנקט ב"כ ארזים באותו עניין. הנאשם נשאל לאיזה צורך השתתפה הקבוצה בהתמחרות לנוכח עמדתה הנחרצת, לטענתו, שלא להעלות את ההצעה מעבר ל-2,025,000 דולר והשיב **"מניסיון שלי, אני 30 שנה בתחום, יש תמיד דינמיקה שפתאום מישהו יצא, מישהו הולך, מישהו נפסל או לא יודע מה ואז 5% סיכוי שפתאום קורה משהו. מעבר לזה, שום דבר. הרי הגשנו כבר את הערבות, הגשנו כבר את ההצעה"** (שם, בעמ' 463).

129. לדבריו, עצם ההשתתפות בהתמחרות, מצביעה על כך שלא נעשה כל סיכום מוקדם עם פרימוביץ', שכן **"אם סיכמנו משהו למה אנחנו צריכים לעלות, להתבזות, לשבת לעשות הצגה שאנחנו חלק**

מהמציעים? זה אפילו בהיגיון לא מסתדר (שם, בעמ' 464). הנאשם אישר את דברי שורקה כי הודיע לו על ההתמחרות, אך טען כי לא היה בכך דבר יוצא דופן והוסיף, כי שורקה לא נהג להגיע להתמחרויות אך **"במקרה הוא היה בארץ אז הוא בא"**. הוא הכחיש את טענת שורקה, כי הוא הגיע במיוחד מחו"ל לאותה התמחרות. עוד ציין, כי שורקה לא הוזמן לפגישה בבית הקפה, משום שמי שהזמין לפגישה היה רבינוביץ', והאחרון לא נהג להזמין את שורקה לאף פגישה לנוכח הסכסוך ביניהם. הנאשם עמד על כך שמלכתחילה לא התכוונה הקבוצה להגיש הצעה נוספת בהתמחרות מעבר להצעתה הראשונית, כשהוצגו לו אמירותיו בת/2, כי הקבוצה הסכימה להציע 2,025,000 דולר ועוד "שפיל" של כמה עשרות אלפי דולרים ציין, כי **"אני לא סגור על זה... אני אומר שאמרתי אבל אני לא סגור על זה. אני סגור על 10%"** (שם, בעמ' 490).

130. הנאשם גם הכחיש את עדותו של שורקה לפיה, מסר לו הנאשם שרבינוביץ' התחייב לסגת מההתמחרות בתמורה לקבלת הכסף: **"לא היו, לא נברא, לא סיפרתי לו דבר כזה, גם יאיר לא עשה את זה, אני הייתי באותה ישיבה. יאיר לא אמר דבר כזה, לא דיברנו איתו בכלל על אפשרות שאנחנו יוצאים כנגד איזה תשלום"** (עמ' 472). הנאשם טען כי גרסתו של שורקה היא נובעת מן הסכסוך בינו לבין רבינוביץ'. כמו-כן, הכחיש את הטענה ששורקה הציג לו את חשבונית ת/2ד ואף הביע פליאה על האמור בה, משום שסבר שפרטי החשבונית אמורים היו להתייחס לייעוץ מס. לדבריו, ראה את החשבונית רק בחקירתו אצל הממונה על ההגבלים.

131. באשר לדברי שורקה כי סרב להצעה להיות עד מדינה, אך בסופו של דבר אישר לשורקה להגיש את התלונה במשטרה נגד רבינוביץ' בעקבות הדברים שמסר לו, אמר: **"אני לא חושב שעשיתי איזו שהיא עבירה, לא חושב שהייתי כלל קרוב לעשות איזו שהיא עבירה, אני גם נתתי לו את האינפורמציה אף שידעתי שהוא רב עם יאיר, אבל זה בכלל לא שינה, כי לא אני ולא יאיר עשינו איזו שהיא עבירה"**. הנאשם הוסיף, כי שורקה הפגיש אותו עם ניצב בדימוס סיטבון. לדבריו, סיטבון אמר לו שהוא ורבינוביץ' ביצעו עבירה אך הוא חלק על כך (שם, בעמ' 473).

132. לגבי המפגש שבו קיבל את התשלום מפרימוביץ' העיד, כי שבועות לאחר הזכייה, פנה אליו רבינוביץ', במשרד, ושאל אותו **"תגיד מה עם הבחורצ'יק שזכה בהתמחרות (פרימוביץ'), הוא אמר שיגיע לנו משהו"**. הנאשם מסר לדבריו, לרבינוביץ', שפרימוביץ' לא התקשר אליו, ולבקשת הראשון, ניסה להשיג את פרימוביץ', אשר תחילה לא ענה ואח"כ ניסה להתחמק. לבסוף, הציע לרבינוביץ' לקבוע פגישה משותפת עם פרימוביץ'. אולם, רבינוביץ', הציע שהנאשם הוא זה שייפגש עימו כי "לך הוא יעשה כבוד". בסופו של דבר, רבינוביץ' הצליח לדבריו, להשיג את פרימוביץ' באמצעות מזכירתו, אמר לו שהנאשם מעוניין לשוחח עמו ופרימוביץ' הסכים. הנאשם התקשר לפרימוביץ', שקבע עמו פגישה בנתניה (שם, בעמ' 502).

133. לדברי הנאשם, הוא בא למשא ומתן ב"שיטת מצליח". **"לא באתי עם משהו מוגדר, לא באתי עם הנייר הזה שהם עשו (ת/2ב). באתי, איך אומרים, פתוח, והאמת אני בכלל לא חשבתי ללכת**

לבקש ממנו. כי אני פרגנתי לו. האיש הלך זכה בהתמחרות ובכלל לא הייתי בכיוון לדבר איתו על זה. אבל יאיר ביקש אז עשיתי את זה וכשאני מנהל משא ומתן על הדברים האלה יש לי גם יכולת... להוציא דברים כאלה" (שם, בעמ' 466).

134. הנאשם תאר את השתלשלות הפגישה עם פרימוביץ' כך: לדבריו, שאל את פרימוביץ' אם הוא מרוצה מהעסקה ואמר לו "נו. לא מגיע לנו משהו?" והוא מיוזמתו אמר 'אני מוכן לתת 10,000 דולר'... אז אמרתי לו: מה 10? אנחנו בעצם כמה שותפים וזה. בוא בכל זאת לקחת לנו עסקה כאילו. זה היה המחשבה שלו. המצפון שלו לא היה, ועל זה גם ניגנתי לו. ואז הוא אמר. טוב, אני אתן לך 20 ואני אמרתי לו בוא, זה כן מספיק זה לא מספיק, ואז הוא אמר 30. ואמרתי לו גם כן לא מספיק ואז הוא בא נכנס לאוטו, הוציא חבילה בתוך מעטפה ואמר לי קח 50 זה מה אני מוכן. אמרתי לו מה? זה לא מספיק, ניסיתי עוד אבל זהו זה היה הסוף" (שם, שם)

135. הנאשם סיפר, כי מיד לאחר הפגישה התקשר לרבינוביץ', ומסר לו שקיבל 50,000 דולר במזומן מפרימוביץ', ולמחרת או יומיים אחר כך, מסר לרבינוביץ' את הכסף והאחרון היה אמור להפקיד אותו. באשר לשיקים ת/2 עמד הנאשם על כך שהוא מסר לרבינוביץ' כסף מזומן שהתקבל מפרימוביץ', ובהמשך הוחלף כסף המזומן על ידי שיקים שנתן פרימוביץ', אך לו לא היתה מעורבות בכך.

136. הנאשם שלל את גרסתו של פרימוביץ', לפיה הגיע לפגישה עם שיקים מוכנים בסכום שווה ערך ל-50,000 דולר וכי לאחר שהנאשם דרש ממנו 75,000 דולר, על סמך הכפילויות המופיעות במדרגות שבמסמך ת/2, הסכים פרימוביץ' להוסיף לו 5,000 דולר במזומן. לדבריו, ייתכן שפרימוביץ' לא רצה להודות בתשלום במזומן, משום שחשב שלא יוציאו על זה חשבונית (שם, בעמ' 470). לטענתו, הוא לא ניהל עם פרימוביץ' משא ומתן "על הנייר ההוא" (ת/2ב), אותו ראה, לדבריו, לראשונה, לאחר הפגישה בבית הקפה כשהוצג לו בחקירתו ברשות. זאת, כאשר במהלך הפגישה בבית הקפה, לא ראה את הנתונים הרשומים על גבי המסמך.

137. כשנשאל על ידי בית המשפט מדוע מצא לנכון להתווכח עם פרימוביץ' לגבי גובה הפיצוי, שעה שלדבריו הוא סבר שפרימוביץ' כלל לא היה צריך להציע פיצוי עבור העסקה, השיב כי פעל ב"שיטת מצליח" התקפה מבחינתו בכל משא ומתן שהוא מנהל. "כשאני מנהל משא ומתן עם מוכר לקנות נכס ואני רואה ואני אומר לו תשמע, את התשלום השני תעשה לי קצת. תן לי קצת זמן והוא פתאום אומר לך חודשיים אתה אומר לו, לא, תן לי עוד קצת ואז הוא אומר ארבע, זה הכל נובע מאיפה שהוא מציע" (שם, בעמ' 468-469).

138. הנאשם הוסיף כי סכום הפיצוי, הוא סכום זניח לעומת סכומי העסקאות בשווי מאות מיליונים שעשתה הקבוצה "כשאתה קונה נכסים בהיקפים כאלה, אתה לא מתעסק בשטויות האלה, זה לכלוך זה לא משהו שעושים". כשהיקשה סניגורו, מדוע בכל זאת מצא לנכון לנהל עם פרימוביץ' משא ומתן מסוג זה, השיב "יאיר שלח אותי, אני אישית אומר לך, אני הייתי מפרגן לו ובכלל לא הייתי הולך

אליו אבל יאיר ביקש" (שם, בעמ' 469).

139. בחקירתו הנגדית, עומת הנאשם עם העובדה שכבר בחקירתו הראשונה ת/1 הוצגה לו גרסתו של רבינוביץ', לפיה הנאשם הוא זה שזימן אותו לפגישה עם פרימוביץ' בבית הקפה ואמר לו שיש מישהו שמוכן לשלם עבור אי התמחרות. בעניין זה נשאל, מדוע לא הסתייג מיד מן הדברים וטען, כי קיבל החלטה שהוא אינו מדבר באותה חקירה, מתוך ידיעה שיתחילו "לשגע" ו"לטרטר" אותו, כפי שנעשה במקרים של תלונות קודמות שהגיש שורקה, וכן משום שידע שלא ביצע שום עבירה "אז לא היה לי מה להסתיר, אז לא היה לי מה להגיד" (שם, עמ' 480). לטענתו, בעקבות הכתבה בגלובס (נ/20) שבה צוטטה גרסתו של רבינוביץ', הוא החליט למסור את גרסתו בחקירה, משום שסבר שאם ימשיך לשתוק "זה כנראה יפול עליי". הנאשם ציין, כי לא היה נותן לחוקרים את כל החומר, אילו חשד שביצע עבירה כלשהי ואף לא ניסה להסתתר בטענה של חיסיון עו"ד-לקוח.

140. בהתייחס לעדותו של שורקה, חזר וטען כי לא סיפר לשורקה על ההסכמה בעניין אי ההתמחרות. כשנשאל מדוע שורקה שהציג עצמו כחברו, כאדם שרוצה בטובתו, יפליל אותו ויעליל עליו, השיב: "אני לא בסכסוך עם אפי, אני בשותפות עם אפי. הוא עשה את זה כדי לדפוק את יאיר והוא המציא עליו. מה אתה רוצה שאגיד לך? אני אמרתי את כל מה שהיה. ש. אבל הוא ממציא לשיטתך, אז הוא ממציא גם עליך. הוא אומר אני שמעתי את זה ממך. ת. אבל לשניהם אין שום בעיה לגרור את כולם למלחמה הזאת וזה מה שהם עשו עד היום והם המציאו דברים ובלבד שהם יכולים לגרור. אז מה, מה אתה רוצה שאגיד לך, אין בזה כלום, זה סתם" (שם, בעמ' 495).

ניתוח העדות והממצאים

141. אציין, כי אינני מקבל את גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות האירועים, ולגבי חלקו בעשיית ההסדר משורת טעמים: ראשית, משניתנה לנאשם הזדמנות ראשונה להגיב על גרסאותיהם של רבינוביץ' ושל שורקה בת/1, הוא בחר בזכות השתיקה ומסר, לשיטתו, גרסת אמת ראשונה בת/2 רק בעקבות הכתבה בגלובס נ/20. יצוין, כי העובדה שרבינוביץ' הטיל את האחריות לעשיית הסדר על הנאשם הוצגה לפניו בפירוט כבר בת/1 (ש' 384-404), כך שעצם הטלת האחריות עליו על ידי רבינוביץ' כבר היתה ידועה לו באותו מועד, ולכן, הדברים שנמסרו מפי רבינוביץ' בתקשורת לא היוו עבורו בגדר חידוש. יתר על כן, בעת מסירת גרסתו בת/2, כבר ידע הנאשם במפורט מתוך חקירתו בת/1, מה היו הגרסאות שמסר רבינוביץ' ושורקה ויכול היה להיערך בהתאם. לנוכח הדברים החדים והמפורטים שהוטחו בו והפלילו אותו במסגרת חקירתו בת/1, טענת הנאשם היא כי שמר על זכות השתיקה, כדי שלא להיות מעורב בסכסוך שבין רבינוביץ' לבין שורקה, היא טענה תמוהה. זאת שכן, הניזוק העיקרי מהגרסאות שהוטחו בו בת/1, היה הוא עצמו, ולא היה מדובר רק בהפללה של רבינוביץ' על ידי שורקה, שהנאשם לדבריו לא רצה להיות שותף לה.

142. **שנית**, גם גרסתו של הנאשם בת/2 שבה ביקש, לדבריו, להציג את האמת, שונה מגרסתו בבית המשפט, בכל הנוגע לסיבות שהביאו לגרסתו את פרימוביץ' להציע תשלום לקבוצת רבינוביץ' בקשר לעסקת טבריה. בדבריו בחקירה, לא הציג הנאשם את העסקה ככזו שטורפדה בדרך לא הוגנת על ידי פרימוביץ'. באשר להצעת התשלום מצידו, ציטט את דברי פרימוביץ' שאמר **"שאם הוא יזכה במחיר טוב, הוא יתן לנו משהו. זאת לא היתה אמרה ברורה ואז יאיר המשיך לשאול והוא אמר שזה תלוי במחיר שהוא יזכה"** (ש' 146-147). מכאן, לדבריו, התפתח ה"פינג-פונג" שהוליד את ת/2. כשהיקשה עליו החוקר מדוע יציע פרימוביץ' הצעה כזאת כשברור לו שהצעתו גבוהה ממילא מהצעת קבוצת רבינוביץ' השיב: **"לא יודע. תשאל אותו. זה לא בא ממני אלא ממנו"** (ש' 367-373). לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט בחקירה הנגדית, טען הנאשם לראשונה, כי המניע של פרימוביץ' היה תחושת "אי נחת", משום שידע כי טרפד עסקה שכבר נסגרה עם הכנס והוסיף: **"... האיש ידע והרגיש והבין שהוא לקח לנו את העסקה ביום החתימה שלה. ש:הוא אמר לכם את זה שם? ת:ברור, הכונס אמר לו... ש:הוא אמר לכם בפגישה. ת: לפי דעתי הוא אמר את זה"** (פרוטוקול, עמ' 486). יצוין, כי הנאשם מסר את הגרסה האחרונה לאחר שנשמעה עדותו של פרימוביץ', והוא אף תלה את ההסבר בדברים שמסר פרימוביץ' (עמ' 493). גרסה מתפתחת זו, בנושא מהותי העומד בלב העניין, בצד ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו בכל מחיר מת/2, על אף שהיה עד לעשייתו, יוצרת קושי לתת אמון בגרסתו.

143. **שלישית**, טענותיו כי הגיע לפגישה בבית הקפה מבלי לדעת על מה מדובר, וכן כי במהלך הפגישה "התנתק" ונתן לרבינוביץ' לנהל לבדו את המשא ומתן עם פרימוביץ', מבלי להבין מה מהות ההסכם שהושג שם, הן טענות מיתממות. זאת, מכיוון שהן עומדות בסתירה חזיתית לאופן בו הציג את הנאשם עצמו בעדותו, דמות של איש עסקים ממולח ומנוסה, בעל תפקיד דומיננטי בקבוצה, ואחראי על איתור העסקאות ועל ניהול המשא ומתן עם הצד שכנגד. הנאשם לא היה פקיד או עוזר של רבינוביץ' אלא בעל החלק הגבוה יותר בשותפות המשולשת עם רבינוביץ' ועם שגיב. לכן, ניסיונו להציג את עצמו כצופה חסר עניין בשיח שבין רבינוביץ' לבין פרימוביץ', איננו אמין. טענות אלה, גם אינן מתיישבות עם העובדה שהנאשם הוא שנשלח לדבריו לנהל את המשא ומתן עם פרימוביץ' שנסב כולו על הסיכום שהושג בפגישה.

144. **רביעית**, אינני מקבל את הסברו של הנאשם לגבי סיבת השתתפותו בהתמחרות - האפשרות הקלושה שפרימוביץ' ייסוג מן ההתמחרות מסיבה לא צפויה. אין ספק, שגם הנאשם וגם רבינוביץ', התייחסו ברצינות לנחישותו של פרימוביץ' לרכוש את הנכס במחיר גבוה ואף היו, לדבריהם שלהם, עדים לרצינות כוונותיו ויכולותיו בהתמחרות על נכס המשביר בקריית-שמונה. לטענת הנאשם, כבר בשלב הפגישה ידעו הוא ורבינוביץ', מפי פרימוביץ', על כוונתו של האחרון להציע סכום גבוה עבור הנכס, שכנגדו לא הייתה להם כל כוונה להתמודד, וגם פרימוביץ' ידע שאין כוונתם להעלות את הצעתם מעבר לסכום הראשוני שהציעו. במצב דברים זה ואילו ת/2 אכן ביטא נכונות לפיצוי וולונטרי, ולא לתשלום תמורה מדורגת בגין אי התמחרות. לא היה כל צורך בהתייבבותם להתמחרות והם יכלו להסתפק בסיכום הכתוב, לא להתייבב להתמחרות ולקבל מפרימוביץ' את הסכום המוסכם לאחר הזכיה "בצירוף זר פרחים", כלשונו הסגונית בעדותו. לפיכך, הניסיון לטעון, כי הסיבה להשתתפות היתה אותה אפשרות דחוקה

שפרימוביץ' ייסוג בו מסיבה כלשהי מהצעתו, נשמעת יותר כתירוץ מאולץ בדיעבד, מאשר כסיבה אמיתית מלכתחילה להשתתפות בהתמחרות. זהו נדבך ראיתי נוסף, המצביע על כך שההשתתפות בהתמחרות היתה חלק ממימוש ההסדר ומחלקו של הנאשם בו.

145. בעניין זה, גם אינני מוצא ממש בטענת ההגנה המסתמכת על עדותו של עו"ד פפר, שעבד במשרדו של עו"ד קנטור, לפיה אין זה חריג שמשותפים בהתמחרות אינם מעלים הצעות כלל, וכי קורה שמתמחר מגיע בכוונה אמיתית להשתתף בהתמחרות, אך איננו מציע הצעה נוספת ואיננו זוכה, על אף שהגיע הצעה ראשונה שהיא תנאי להשתתפות בהתמחרות. זאת, שכן בענייננו, לא ניתן לנתק בין ההסכמה שהושגה בפגישה בבית הקפה, לבין ההשתתפות בהתמחרות שנועדה, בין היתר, ליצור מצג של תקינות. התייחסותו של עו"ד פפר היתה בעליל למצבים רגילים, שבהם אין הסכמה מוקדמת בין המתמחרים, ובמסגרתה ייתכן תרחיש שבו משתתף בהתמחרות אינו מעלה מסיבות שונות הצעה נוספת מטעמו. אולם, בענייננו, מטרת ההסכמה בין קבוצת רבינוביץ' לבין פרימוביץ', היתה מראש לייצר מצג של התמחרות "רגילה", שבה נמנעת הקבוצה מסיבותיה היא שלא להעלות הצעה נוספת, ולא מחמת הסכם מוקדם בין המתמחרים, שלא היה בידיעת המפרקים.

146. **חמישית,** אני דוחה את גרסת הנאשם לגבי הפגישה עם פרימוביץ' לצורך גביית כספים. גרסה זו, נעדרת היגיון פנימי. זאת משום, שמחד, עמדת הנאשם הן בחקירתו ברשות והן בבית המשפט, היתה שמבחינתו לפחות לא נעשה כל הסדר עם פרימוביץ'. אולם, מאידך, השתמש לדבריו בשיח עם פרימוביץ' במונח "**לא מגיע לנו?**" (ת/ש' 171). יתר על כן, ניסיונו להסביר כי פעל בשיטת "מצליח" וניסה להעלות את הסכום "על בסיס מה שהוא הציע", מבלי שהדבר התבסס על סיכום מוקדם כלשהו, רק משום שהדבר מצוי ב-DNA של המשא ומתן, חסר היגיון בעיניי. גם משום שהוא עומד בסתירה לגרסת פרימוביץ', אותה אני מקבל בנקודה זו, וגם משום שאינו מתיישב, לא עם גובה הסכום ששולם בסופו של יום, התואם בעיקרו את הסיכום בת/ש' 2 ולא עם אופן הרישום שלו בספרי הקבוצה.

סיכום ביניים ראיתי

147. לנוכח מכלול הראיות שנקבעו לעיל וניתוחן, ניתן לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כלפי הנאשם את הנטען בכתב האישום, ביחס לתוכן ההסדר שגובש בין הצדדים ואשר הנאשם היה צד לו. לפי אותו הסדר, קבוצת רבינוביץ' לה השתייך הנאשם, תימנע במהלך ההתמחרות, מלעלות את המחיר שהציעה ובתמורה, ישלם לה פרימוביץ' כנציג ארזים סכום כסף, שייגזר מן הסכום שבו תרכוש ארזים את הנכס בטבריה, ככל שתזכה בהתמחרות לפי המדרגות שנקבעו בת/ש' 2. עוד עולה מן הראיות, כי כל הצדדים להסדר - הנאשם ופרימוביץ' - היו במועד עשיית ההסדר "בני אדם המנהלים עסקים", וכי על פי ההסדר, אחד הצדדים לפחות, הגביל עצמו באופן העלול למנוע או להפחית את התחרות בעסקים בינו לבין צדדים אחרים להסדר. יצוין, כי בתשובתו לאישום, לא חלק הנאשם כי לא ניתן אישור להסדר בין הצדדים. לפיכך, הוכח היסוד העובדתי של העבירה ביחס לנאשם.

הפן המשפטי

148. סעיף 47(א)(1) לחוק ההגבלים קובע כי מי ש"היה צד להסדר כובל שלא אושר כדין ושלא ניתן לו היתר זמני או פטור לפי סעיף 14, דינו מאסר שלוש שנים או קנס". המונח "הסדר כובל" מוגדר בסעיף 2(א) לחוק. על פי ההגדרה, מדובר ב"הסדר הנעשה בין בני אדם המנהלים עסקים, לפיו אחד הצדדים לפחות מגביל עצמו באופן העלול למנוע או להפחית את התחרות בינו לבין הצדדים האחרים להסדר, או חלק מהם, או בינו לבין אדם שאינו צד להסדר".

149. סעיף 2(ב) לחוק ההגבלים קובע שורת חזקות חלוטות, אשר בהתקיימותן, יראו הסדר שבו הכבילה נוגעת לאחד העניינים המפורטים בסעיף, כהסדר כובל. בין כבילות אלה, מצויות כבילה לעניין "המחיר שיידרש, שיוצע או שישולם" (סעיף 2(ב)(1)) וכן כבילה לעניין "הרווח שיופק" (סעיף 2(ב)(2) לחוק). סעיף 4 לחוק, מחריג מגדר ההסדרים האסורים, הסדר שקיבל את אישור בית הדין להגבלים לפי סעיף 9 או היתר זמני לפי סעיף 13 או פטור לפי סעיף 14, וכן הסדר שכבילותיו פטורות בהתאם לפטור סוג, שנקבע על ידי הממונה על ההגבלים לפי סעיף 15א. כאמור, בענייננו, אין חולק שלהסדר האמור לא ניתן אישור, היתר זמני, פטור או פטור סוג.

150. ההגנה בטענותיה, אינה חולקת על כך שההסדר המדובר הינו הסדר הכולל כבילה, הן בנוגע "למחיר שיוצע" בהתאם לסעיף 2(ב)(1) לחוק והן בנוגע ל"רווח שיופק" לפי סעיף 2(ב)(2) לחוק. לפיכך, היא מתמקדת במישור המשפטי בטענה, שעל אף שמדובר בחזקות חלוטות, הרי מגמת הפסיקה כיום בהתייחס לסעיף 2(ב) היא למתן פרשנות תכליתית לחוק. לטענתה, העובדה שהסכם פלוני כולל כבילות ביחס לאותן חזקות, אינה מובילה אפריורי למסקנה כי ההסכם פוגע בתחרות. לטענת ההגנה, לנוכח הפרשנות התכליתית שנקבעה בפסיקה, בחינת התשתית העובדתית כפי שהיתה בתיק, מלמדת כי לא היתה בענייננו כל פגיעה בתכלית החוק. ב"כ הנאשמים הפנו בעניין זה, בין היתר, לנאמר בדנ"א 3113/03 א.מ.חניות (ירושלים)(1993) בע"מ נ' עיריית ירושלים, פ"ד נז(2) 590 (2003) וכן לעע"מ 6464/03 לשכת שמאי המקרקעין בירושלים נ' משרד המשפטים - אגף שומת מקרקעין, פ"ד נח(3), 293 (2004).

151. אין חולק, כי התכלית החקיקתית של חוק ההגבלים העסקיים, הינה הגנה כללית על התחרות החופשית במשק. ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ' פ"ד נט(6) 776, 861 (2005) (להלן: "עניין בורוביץ"). סוגיית הפרשנות התכליתית של החזקות המפרטות סעיף 2(ב) בהקשר האמור, נדונה בהרחבה על ידי בית המשפט העליון, בין היתר בע"פ 2560/08 מדינת ישראל נ' וול (6.7.09) (להלן: "עניין וול"). באותה פרשה, שעסקה בתיאום מכרזים במגזר הממשלתי, התייחס בית המשפט לטענה, בפסקאות קלה-קלח לחוות דעתו של כב' השופט א' רובינשטיין ונקבע, כי "גם בגדרי סעיף 2(ב) לחוק שומה עלינו לברר, ראשית, האם בחינה תכליתית של המקרה בראי הפגיעה בתחרות מצדיקה את החלתו של החוק...". בעניין זה מפנה כב' השופט רובינשטיין למאמרם של המלומדים מיכל גל, אמיר ישראלי ומנחם פרלמן "הסדרים כובלים - יסודות האיסור", ניתוח משפטי וכלכלי של דיני ההגבלים העסקיים, כרך א 193, 272 (2008).

152. באותו מאמר, הוצעו שלושה פרמטרים לתיחום גבולותיהן של החזקות לצורך התאמתן לתכלית החוק: האחד, כי בסעיף יכללו רק המקרים בהם הפגיעה בתחרות היא כה ברורה, "עד כי אין צורך להשקיע משאבים בהוכחתה" דוגמת "כבילות עירומות" - ברורות כשמש - בין מתחרים על כמות, איכות או מחיר; השני, כי החזקה תחול רק על הסדרים אופקיים; השלישי, כי הכבילה אינה נדרשת לשם השגת מטרה פרו-תחרותית, והיא מהווה כבילה 'עירומה' שאין לה הצדקה מלבד הפגיעה בתחרות. מסקנתו של בית המשפט הייתה, כי אותם פרמטרים חלים בבירור במקרה של תיאום מחירי הצעות במכרזים, שפגיעתם בתחרות היא מובנת מאליה.

153. על דרך האנלוגיה וההיקש, דומה כי אותם פרמטרים מתקיימים גם בהתייחס להתמחרות על נכס מקרקעין, המתבצעת במסגרת הליכי פירוק או כינוס נכסים הנערכים בפיקוחו של בית המשפט. ראשית, ברור כי הסכמה בין משתתפים בהתמחרות, או חלקה, לפיה אחד או יותר מהם ימנע מלהשתתף בה, כדי לקדם את סיכויי של מתמחר אחר לזכות בהתמחרות במחיר נמוך יותר, היא כבילה "עירומה" בין מתחרים, הנוגעת למחיר שיוצע ולרווח שיופק בהתמחרות. שנית, מדובר בבירור בהסדר אופקי ושלישית, הכבילה האמורה אינה משרתת מטרה פרו תחרותית כלשהי, ואין לה הצדקה מלבד הפגיעה בתחרות.

154. באשר לרציונאלים העומדים ביסוד ההתמחרות, מדובר בשיטה המשלבת עקרונות מתחום דיני המכרזים ומתחום דיני החוזים והנזיקין, במסגרתה רשאי הנאמן, המפרק או הכונס, לפנות לציבור בהזמנה להגיש הצעות, ולבחור מאותן הצעות את ההצעה הטובה ביותר. ואולם, אם לא הוגשה הצעה דיה, הוא רשאי לקיים התמחרות שהיא בעלת אופי של "מכירה פומבית" בין המציעים, כדי לשפר את ההצעות. ההתמחרות שונה משיטת המכרז, בכך שיסוד הסודיות נפקד ממנה, ופומביות ההליך שוללת אפשרות של כשל שוק, העלול להתרחש כתוצאה מפערי מידע בין המציעים השונים. שיטה זו מתאפיינת גם בדינמיות ובגמישות, משום שהיא מתבססת על שינוי מתמיד של הצעות מחיר עד לשלב נעילת המכירה. עם זאת, גם בשיטה האמורה, נדרש הנאמן, הכונס או המפרק להקפיד על כללי הגינות בסיסיים המאפיינים את דיני המכרזים, ובהם - ניהול התמחרות בלא מתן יתרון בלתי הוגן למציע אחד על חשבון חבריו, וכיבוד ציפייה סבירה לסופיות המשא ומתן ולמימוש התקשרות חוזית שהושגה (ראו: ע"א 509/00 לוי נ' ראובן מ' ברכה, עו"ד נאמן בפשיטת רגל לנכס, פ"ד נה (4) 410 (2001), בעמ' 421-422).

155. כאמור, המטרה המרכזית של ההתמחרות, היא למקסם את התמורה המתקבלת עבור הנכס הנמכר, אשר תתחלק בין הנושים מטרה, שיש לה חשיבות כלכלית - חברתית ברורה, אך זאת, תוך שמירה על כללי הגינות, שקיפות ושוויון הזדמנויות בסיסיים בין המציעים. ברור מאליו שאחד מאותם כללים, הינו היעדר תיאום מוקדם בין המציעים, המתאפיין בהימנעות מוסכמת מראש של אחד או יותר מהם מלהציע הצעות נוספות, גבוהות יותר, בהתמחרות, תוך קבלת תמורה ישירה או עקיפה ממציע אחר. הסכמה כזו, פוגעת בתכליתה העיקרית על ההתמחרות, משום שהיא מונעת את מקסום התמורה. בד בבד, היא פוגעת גם בתחרות החופשית בין המציעים, שהיא נשמת אפה של ההתמחרות והופכת אותה להצגה גרידא. מטעם זה ברור, שהפרמטרים שצינו במאמרם של גל, ישראלי ופרלמן ואומצו בעניין וול, תקפים גם לענייננו. פרשנות תכליתית של חוק ההגבלים בכלל, ושל החזקות הכלולות בסעיף 2(ב) בפרט,

מצדיקה החלה של אותם חזקות על ההסדר נשוא עניינו. מכאן, שיש לדחות את טענת ההגנה בעניין זה.

156. ב"כ הנאשם לא העלו במפורש טענה כי לא התקיים קשר סיבתי בין ההסדר, כפי שנעשה, לבין התנהגות הצדדים בהמשך, קרי בהתמחרות. אציין, כי גם הנאשם וגם רבינוביץ' העידו, שלקבוצה היתה מדיניות עקרונית של רכישת נכסים על פי תשואה של לא פחות מ-10%. עם זאת, לא שוכנעתי, כי בהקשרה של ההתמחרות הספציפית, היה זה כלל בל יעבור. בהקשר זה יצוין, כי הנאשם מסר בת/2 שהקבוצה היתה מוכנה לעלות את הצעתה הראשונה ב"כמה עשרות אלפי דולרים", וכשהתבקש להגיב על כך בחקירתו הנגדית מסר תגובה מבולבלת. בנוסף, גם מהמכתב ששיגר רבינוביץ' לשורקה, שתוכנו לא היה שנוי במחלוקת, דובר על נכונות להשקיע סכום של 2,300,000 דולר בעסקה ולא שוכנעתי מהסברו החשבונאי של רבינוביץ', בעדותו (ראו פסקה 86 לעיל), לגבי התיישבות סכום זה עם הסכום המירבי שהוצע בסופו של דבר.

157. מכל מקום, גם בהנחה שהקבוצה נמנעה מהגשת הצעות נוספות במסגרת ההתמחרות, בשל מדיניות ההשקעות שלה, אין הדבר גורע מבחינה משפטית מתוקפו של ההסדר הכובל. יסוד ההגבלה שבסעיף 2 לחוק ההגבלים אינו כולל רכיב של יישום בפועל, וכך פורש הסעיף בפסיקת בתי המשפט (ע"פ 7399/95 נחושטן תעשיות מעליות ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105 (1998); ת"פ מחוזי (ים) 162/99 מדינת ישראל נ' המשביר החקלאי בע"מ (פורסם בנבו, 7.10.99). מכאן, שלא נדרש קשר סיבתי בין עצם עשיית ההסדר הכובל, לבין אופן הפעולה של הצדדים, בשלב מאוחר יותר.

158. למסקנה זו, ניתן למצוא עיגון גם במשפט המשווה. הסוגייה נדונה במסגרת פסק דין של בית המשפט הפדרלי של הערעורים של הסבב הרביעי של ארה"ב בפרשת **U.S. vW.F. Brinkley & Son Construction Company, Inc. 783 F.2d 1157 (1986)**. באותה פרשה הוגש כתב אישום לפי סעיף 15 ל-15 U.S.C. (Sherman Act), אשר עסק בתיאום מכרז. החברה הנאשמת שם טענה, כי החלטתה שלא להגיש הצעה תחרותית במכרז התקבלה באופן עצמאי, ללא קשר לפנייתה למתחרה אחר לקבל "מספר בטוח", שאותו תוכל להציע ללא חשש שתזכה במכרז. בית המשפט דחה את הטענה וקבע, כי גם אם החליט אחד המתחרים מלכתחילה שלא להגיש הצעה תחרותית במכרז, עצם הפנייה למתחרה אחר, במטרה לקבל "מספר בטוח", חרגה מפעולה חד צדדית ונכנסה לגדר האיסור על יצירת הגבל עסקי (שם, בעמ' 1160). בית המשפט קיבל את עמדת המאשימה שם, לפיה קבלת טענה מסוג זה כשוללת הגבל עסקי תכשיר מראש באישומים שעניינם תיאומים מכרזיים. טענה כי החלטה שלא להגיש הצעה תחרותית במכרז היתה חד צדדית ולא פרי תיאום. זאת, גם אם בפועל נעשו הליכי תיאום (שם, שם).

159. בנוסף, ועל אף שהדבר לא נטען במפורש על ידי ההגנה, יש להסיר מן השולחן גם טענה אפשרית לגבי תוקפה החוזי של ההסכמה. טענה זו מבוססת על ציטוט דברי הנאשם על ידי רבינוביץ' לפיה אמר פרימוביץ' לנאשם, כי הוא מוכן לשלם "עבור שנעשה את מה שממילא לא התכוונו לעשות. זאת

אומרת לא להתמחר ולא להעלות את המחיר. כלומר, ההימנעות של הקבוצה מלהעלות את המחיר במסגרת ההתמחרות נעדרת גמירות דעת מצידה, שכן היא החליטה מראש שלא להגיש הצעה תחרותית במסגרתה. בעניין זה הדין הוא, ששכלולו של הסכם נגזר מן ההעדה החיצונית של המציע ושל הניצע על גמירת דעתם להתקשר בו (סעיפים 1, 2 ו-5 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973). הסתרת דעת פנימית של אחד הצדדים להסכם, לפיה אין בכוונתו לממשו ואשר לא באה לידי ביטוי חיצוני כלפי הצד האחר, אינה מעלה ואינה מורידה לצורך זה, והיא נשארת בגדר הסתייגות פנימית, שאין לה תוצאה משפטית (ראו: ע"א 20/61 סהר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד טו, 561 (1961) וכן ע"פ 335/75 סביר נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2), 57 (1976)).

היסוד הנפשי

160. היסוד הנפשי הנדרש בעבירה הנדונה לפי חוק ההגבלים העסקיים הוא "מודעות בפועל של עושה העבירה לטיב הפיזי של מעשיו ולקיום הנסיבות שבגדרן נעשו" (עניין בורוביץ' הנ"ל, בעמוד 876; סעיפים 19, 34 כג לחוק העונשין). יסוד זה הוכח במקרה זה מעבר לספק סביר. הנאשם היה צד לעריכת ההסדר, היה שותף למהלכים שהובילו לגיבושו, ונטל חלק על ידי השתתפות בהתמחרות ובהמשך בגביית התשלום. פעולות אלה, אינן יכולות להיעשות בהיסח הדעת, או שלא מתוך מודעות למהותן. מכך עולה, כי התקיים בנאשם היסוד הנפשי הנדרש. מסקנה זו מתחזקת נוכח "חזקת המודעות הכללית", אותה ניתן לייחס לנאשם. כפי שנפסק בע"פ 384/80 מדינת ישראל נ' בן-ברוך, פ"ד לה(1), 589, 591-592 (1980), מפי כבוד השופט א' ברק (כתוארו אז): "על ידיעתו של אדם - כמו גם על התנהגותו - ניתן ללמוד לא רק מתוך ראיות ישירות, אלא גם מתוך הנסיבות הכוללות של העניין, העשויות ליצור הנחה בדבר אותה ידיעה או התנהגות. עצמתה של הנחה זו תלויה ב"משקלה הסגולי של מערכת הנסיבות" ... במקום שמשקלה של הנחה זו הוא נכבד, והריהי משכנעת מעל לכל ספק סביר, עשויה אותה הנחה להגיע למידה הדרושה לגיבושה של אחריות פלילית. כמובן, הנחה זו, שאינה אלא פרי ההיגיון וניסיון החיים, ניתנת לסתירה... על-כן, רשאי נאשם להביא ראיות או ליתן הסברים, שיש בהם להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי. אך במקום שהנאשם לא הרים נטל טקטי זה, ולא הביא ראיות או לא נתן הסברים המניחים את הדעת, הופכת ההנחה למציאות" (ראו גם ע"פ 1971/98, מירו נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5), 145 (1998); ע"פ 8150/05 חסון נ' מדינת ישראל (6.3.07), בפסקה 14 לפסק הדין).

161. במקרה דנן, לא הרים הנאשם את אותו נטל טקטי, ולא נתן הסבר המניח את הדעת שיוביל לסתירת ההנחה, ולכן ניתן לקבוע כי היסוד הנפשי הנדרש הוכח.

162. אשר ליסוד הנפשי ביחס לפגיעה הפוטנציאלית בתחרות. הכבילות בהן מדובר נופלות בגדר החזקות החלוטות שבסעיף 2(ב) לחוק ההגבלים. מקום בו מדובר באחת מן החזקות האמורות, אין צורך בהוכחת מודעות בפועל לפגיעה הפוטנציאלית בתחרות, להבדיל ממודעות לכך שמדובר בכבילה הנוגעת

לאחד הנושאים לגביו נקבעה חזקה חלוטה (מחיר, רווח) (ראו בעניין בורוביץ' הנ"ל, בפסקה 92). על פי הממצאים שנקבעו לעיל, הנאשם היה מודע לכך שהכבילות שבהסדר לפי טיבן, נוגעות לאותם נושאים ודי בכך כדי לספק את היסוד הנפשי הנדרש.

קבלת דבר במרמה

163. על פי ההסכמות העובדתיות אליהן הגיעו הצדדים, המפרקים לא ידעו בזמן אמת - עובר להתמחרות על הנכס בטבריה, בהתמחרות עצמה או לאחריה - על קיומו של קשר, הסכמה או פגישה לפני ההתמחרות בין מציעים שהגישו הצעות לרכישת הנכס כמתואר בכתב האישום (סעיף 2 להסכמות מיום 5.3.14).

164. המאשימה בכתב האישום טוענת, כי הנאשם ופרימוביץ' קיבלו, במרמה, את הנחת דעתם של המפרקים בדבר תקינותו של הליך ההתמחרות, ללא כל תיאום או שיתוף פעולה בין קבוצת רבינוביץ' ובין ארזים.

165. סעיף 415 לחוק העונשין קובע, כי המקבל דבר במרמה דינו מאסר 3 שנים. "מרמה" מוגדרת בסעיף 414 לחוק כ"**טענת עובדה בעניין שבעבר, בהווה ובעתיד, הנטענת בכתב, בעל-פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת**".

166. ביסודו של הליך ההתמחרות, שעל טיבו ותכליתו עמדתי לעיל, עומד קיומה של תחרות חופשית והוגנת בין הצדדים לתחרות. כל תיאום מוקדם בין הצדדים, שומט את הקרקע מתחת לאותו בסיס ומאיין את הטעם בקיומו של הליך ההתמחרות. השתתפותם של הנאשם ושותפיו בהתמחרות, כעולה מהפרוטוקול ת/13, מבלי ליידע את המפרקים על ההסדר הכובל, שגובש ושוכלל לידי המסמך ת/2 בפגישה המקדימה, אינו יכול להתפרש אלא כמצג בדבר העדר תיאום מוקדם. זאת, בין היתר, גם משום שכבר בפגישה המקדימה הבין הנאשם, לדבריו, שאין לקבוצתו סיכוי לזכות בנכס ואף על פי כן, הוא הגיע עם רבינוביץ' ועם שורקה להתמחרות. לא-ז-אף-זו, הנאשם ושותפיו נשארו בהתמחרות עד לסיומה. אותה השתתפות העצימה את המצג שהוצג לכונס בדבר השתתפות כנה בהליך ללא תיאום מוקדם כלשהו.

167. אני ער לטענת ההגנה הנסמכת על עדות רבינוביץ', כי המפרק, עו"ד קנטור, ידע מפי רבינוביץ' על מדיניות הקבוצה ביחס לעסקאות קודמות ולפיכך, כך נטען, ברור היה לו, במסגרת ההתמחרות, שהקבוצה לא תעלה ולו בשקל אחד ממחיר שיחרוג ממדיניותה (מינימום 10% תשואה). בנוסף, נסמכת ההגנה על דברי רבינוביץ', לפיהם הביע באוזני קנטור תרעומת על כך שהנכס הועבר להתמחרות, וכי היה ברור למפרק כי אין בכוונת רבינוביץ' להשתתף בהתמחרות ולהעלות את המחיר.

168. אין בידי לקבל טענה זו, זאת שכן גם אם אקבל את העמדה שמדיניות הקבוצה שלא להעלות את

המחיר בהתמחרות, מעבר להצעתה הראשונית, היתה "יצוקה בבטון", כלשון ההגנה וידועה למפרקים, ואיני סבור כך, הרי המרמה המיוחסת לנאשם ולשותפיו אינה נוגעת לקיומה של כוונה **שלא להעלות את גובה ההצעה** במהלך ההתמחרות. בבסיס המרמה עומד הנתון, שהנאשם ושותפיו לא גילו למפרקים את העובדה המהותית לפיה, גיבשו הסדר משותף עם משתתף אחר בהתמחרות, שלפיו יקבלו תמורה בגין אי העלאת המחיר. לכן, גם קבלת גרסתו של רבינוביץ' לעניין זה אין בה כדי להועיל לנאשם ולהביא לזיכוי.

היסוד הנפשי

169. היסוד הנפשי בעבירת קבלת דבר במרמה מצריך הוכחת שני רכיבים: ראשית, מודעות כלפי טיב הטענה לאמור היותה כוזבת, או העדר אמון באמיתותה וכן מודעות כלפי האפשרות שיתקבל דבר מכוחה. שנית, יסוד נפשי של פזיזות, כלפי התרחשותה של קבלת הדבר. הגדרת העבירה היום אינה דורשת קיומה של כוונה לרמות, אלא מצטמצמת להוכחת קיומה של מחשבה פלילית הבאה לידי ביטוי בשני הרכיבים דלעיל (ראו: יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שני, 864-868, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005). שני יסודות אלה מתקיימים בהתנהגותו של הנאשם בעניינו, מכח חזקת המודעות הכללית ואי סתירתה על ידו, מספקת את הצורך בהוכחה של היסוד הנפשי הנדרש.

הגנת זוטי הדברים

170. הנאשמים טוענים, כי עומדת להם הגנת זוטי הדברים הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין. הגנה זו כוללת ארבעה תנאים מצטברים, שבהתקיימם ניתן לקובע כי מדובר במעשה קל ערך ולפטור את מבצעי העבירה מאחריות פלילית: טיב המעשה; נסיבותיו; תוצאותיו; האינטרס הציבורי. בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן**, פ"ד מג(5) 747 (1999) נקבע, כי תנאי האינטרס הציבורי הוא התנאי המכריע בין הארבעה. לטענת ההגנה, בנסיבות העניין, על אף הימנעותה של קבוצת רבינוביץ' מלהעלות הצעה בהליך ההתמחרות, מעבר להצעתה הראשונה, התקיימה התמחרות מלאה ואמיתית בין שני שחקנים נוספים שהעלו הצעות לסירוגין, כאשר בתוצאה, נמכר הנכס בסכום העולה ב-200,000 דולר על הסכום בתחילת ההתמחרות. סכום זה, גם תאם את הסכום הראשון שהוצע לראשונה על ידי קבוצת דרעי ב-2003 וקיבל את אישורו של הבנק. עוד נטען, כי על פי הערכת השמאי הראשונית, הוערך הנכס בסכום של 1,880,000 דולר למכירה ממוכר מרצון, לקונה מרצון ובסכום של 1,600,000 דולר למימוש מהיר במכירה מאולצת. כלומר, הסכום בו נמכר הנכס גבוה ביותר מ-500,000 דולר מסכום הערכת השמאי.

171. עוד נטען, כי מדובר באירוע נקודתי, ללא כל השלכות רוחב, שתוצאותיו לא הובילו לפגיעה במכירת הנכס ובאינטרס למוכרו במחיר גבוה. בנוסף, לא נפגע האינטרס הציבורי, משום שלא הייתה כל פגיעה בציבור הרחב או באינטרס כלכלי.

172. אין בידי לקבל את הטענה. בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, מיום 14.7.05 (להלן: "**אריאל רמזורים**"), אשר סב על הרשעה לפי חוק ההגבלים העסקיים נפסק, כי יש לנקוט גישה זהירה ביישומה של ההגנה של זוטי דברים בהליך פלילי הנוגע לחוק ההגבלים. באותה פרשה נקבע, כי חוק ההגבלים עצמו מכיל מסננות שונות שמטרתן להוציא מגדרי החוק מעשים שנלכדו ברשתו מבלי שהייתה כוונה לכך, או שההרשעה לא תשרת כל אינטרס ציבורי. משום כך, המשוכה העומדת בפני הטוען לסייג "זוטי דברים", בקשר לאישום המבוסס על החוק, היא משוכה גבוהה.

173. בענייננו, מדובר בהסדר אופקי "עירום" בין מתחרים, שחברו יחד, לפני הליך ההתמחרות, מתוך מטרה להגביל ולצמצם את התחרות באותו הליך כנגד תשלום כספי. ההסדר בוצע בפועל, התמורה שהוסכם לגביה שולמה, והצדדים הסתירו את ההסדר שגיבשו מפני המפרקים, אשר פעלו כידו הארוכה של בית המשפט. המדובר בהתנהגות פסולה שיש בה פגיעה מהותית במוסד ההתמחרות. למוסד זה, כפי שצוין לעיל, יש חשיבות ניכרת בהשאת תמורה מירבית בהליכי פירוק וכינוס. מדובר בנכס בעל שווי גבוה, ולא ניתן לראות בטיב המעשים ובנסיבותיהם, משום עניין קל ערך.

174. אכן, עקב קיומה בפועל של ההתמחרות בין ארזים לבין קבוצת דרעי, המחיר שהושג בסופו של דבר היה גבוה במידה משמעותית מהערכת השמאי. בנוסף, יש בסיס להערכה, כי לנוכח מדיניות ההשקעה הכללית של הקבוצה, וגם בהנחה שבמסגרת אותה מדיניות יכולה הייתה להעלות את הצעתה במידה מסוימת, עדיין לא היה הנכס נמכר במחיר גבוה יותר. זאת, משום שאין חולק כי התשואה שנושא איתו אותו מחיר הייתה נמוכה במידה ניכרת ממדיניות ההשקעה של הקבוצה, והיא לא הייתה מעלה, בשום מצב, הצעה בגובה זה. לפיכך, גם לא נפגע בפועל אינטרס הנושים להשיג את התמורה המירבית עבור הנכס.

175. יחד עם זאת, עצם עריכת ההסדר פגעה בתחרות בין הצדדים ולפיכך, נפגע באופן מהותי אינטרס הציבור בהבטחת תחרות חופשית והוגנת בין צדדים להתמחרות. בהקשר זה יצוין, כי לפחות מבחינתו של פרימוביץ' הייתה בעת עשיית ההסדר אי-וודאות ביחס לתוצאות ההתמחרות ולמהלכה, במיוחד לנוכח הספק לגבי כשרות השתתפותה של קבוצת דרעי. אחרת לא היה הגיון כלכלי בכך שיסכים לשלם סכומי כסף נכבדים לנאשם ושותפיו, בגין הימנעותם מהגשת הצעה תחרותית במסגרת ההתמחרות. מאפיין נוסף לחומרה בהקשר זה, הוא המרמה כלפי המפרקים, שלה חומרה רבה מבחינת האינטרס הציבורי. בנוסף, אין בידי לקבל את הטענה, כי התמורה הנטענת בגין ההסדר הייתה מינורית נוכח הסכום הנמוך יחסית, ברוטו, שקיבל הנאשם בסופו של יום לידיו (ראו ת/34).

176. גם לשיטת הנאשם, לפיה לא ראה זיקה בין ת/2 לבין הסכום הלא מוגדר אותו תבע מפרימוביץ', עדיין מצא לנכון להתמקח עם האחרון בקשיחות. גישה זו אינה מצביעה על זלזול בסכום שהושג בסופו של דבר והאמור להתחלק בין שלושה שותפים, אלא ההיפך מכך. יתר על כן, גם אם התמורה האישית שקיבל הנאשם, כשותף, הייתה נמוכה ביחס לסכומים שהוא רגיל להרוויח ברגיל, התמורה הכוללת של

ההסדר, 55,000 דולר, איננה סכום מבוטל. מעבר לכך, התמורה הפוטנציאלית המירבית שעשויים היו הנאשם ושותפיו להשיג כתוצאה מן ההסדר, אילו זכה פרימוביץ' בנכס במדרגה הנמוכה שנקבעה בהסדר, הייתה סכום של 150,000 דולר, שהוא סכום נכבד לכל הדעות. בנוסף, טוענת ההגנה לאור האמור בחוות דעתו של כב' השופט א'-א' לוי בפרשת אריאל רמזורים, כי בעת בחינת הסייג של זוטי דברים, יש מקום להביא בחשבון גם את נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה. אכן, הנאשם נעדר עבר פלילי והוא בעל רקע אישי מרשים ובנה עצמו כאיש עסקים בעשר אצבעותיו. אולם, סבורני, כי בהינתן העובדה שעוברי עבירות מסוג זה הם בדרך כלל אנשים נורמטיביים ותורמים לחברה בכל היבט אחר, אין לטענה זו משקל ממשי שיצדיק את החלת הסייג.

177. לאור האמור, הטענה בדבר זוטי דברים נדחית.

סוף דבר

178. בשל כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו:

צד להסדר כובל, עבירה לפי סעיף 47(א)(1) לחוק ההגבלים, בצירוף הוראות סעיפים 2(א) ו-2(ב)(1), 2(ב)(2) ו-4 לחוק; קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום, כ"ב בטבת תשע"ה, 13/01/2015, במעמד הנוכחים.

החלטה

1. נקבע לטיעונים לעונש **ליום 16.3.15 בשעה 15:30**.

2. הממונה על עבודות שירות יכין חוות דעת בעניינו של הנאשם **לא יאוחר מיום 10.3.15**. תשומת לב הממונה כי ניתן ליצור קשר עם הנאשם בפלאפון: 0544-208878 או באמצעות משרד עו"ד שמחוני: 03-6925575, פקס: 03-6966464.

3. **המזכירות** תזמין הקלטה למועד האמור ותשלח עותק ההחלטה לממונה על עבודות שירות.

ניתנה והודעה היום, כ"ב בטבת תשע"ה, 13/01/2015, במעמד הנוכחים.